

Dan T. Sehlberg

MONA

☰ KNIHA ZLIN

FLEET

Dan T. Schlberg

Mona

Dan T. Sehlberg

M
O
N
A

≡ KNIHA ZLIN

Copyright © Dan T. Sahlberg, 2013
Translation © Karolína Kloučková, 2014

ISBN 978-80-7473-244-7 (PDF)

Věnováno Anně, Natashe a Rebecce

Prolog

Kana, Libanon

Holčička ve svátečních šatech byla hodně odvážná. Pršelo a pole za babiččiným domem bylo rozměklé a blátnivé. Tmavé vlasy se jí uvolnily z účesu a v hustých kadeřích padaly na ramena. Plížila se za kočkou, snažila se ji nevylekat a nohy v bílých plátěnkách opatrně kladla do bláta. Kočka se krčila na pneumatice napůl ukrytá za zrezivělou fotbalovou brankou. Bylo to ještě kotě s krásným kožíškem, pruhované jako tygr. Co když to je malý tygřík a ona princezna, která rozumí tygří řeči? Pak ale kočku něco vyrušilo, a tak utekla ke kamennému můstku přes hnědý bublající potok. Princezna místo ní objevila starou plechovku. Ne, samozřejmě že to nebyla plechovka, ale tygří mládě, úplně opuštěné v blátě. Důkladně ho otřela cípem šatů. Ne nadarmo ji maminka nazývala chameleonem. Stačila jen chvilka a její šaty pokaždé neomylně získaly barvu místa, které si právě zvolila za hřiště. Dnes měly máma i babička moc práce v kuchyni a ani si nevšimly, že vyběhla na pole v nových tyrkysových šatech. Na rozdíl od nich byl teď plechový tygřík krásně čistý. Ale měl hlad. Tygři jsou pořád hladoví. Přitiskla si ho na břicho a klopýta přes pole.

Obě ženy překvapeně vzhledly ke špinavé dívce, která vběhla do kuchyně celá udýchaná.

„Babi! Potřebuju hned misku s vodou.“

Alif odložila kouřící plech s čerstvě upečenými pirohy.

„Ty nepotřebuješ jenom miskou, ale rovnou celou vanu.“

Smála se a sledovala Nadim. Tušila, že se dcera bude zlobit. Totéž si uvědomila i Mona, když jí najednou došlo, jak po návratu z pole vypadá.

„Mami, nezlob se. Našla jsem tygřátko! A má hrozný hlad.“

Mona jednou rukou držela mládě ukryté pod šaty a druhou prosebně natáhla k Alif, která jí podávala kousek pirohu. Jak dívka krmila svého chráněnce, uvolnil se cíp šatů a Nadim tygříka zahlédla. Jako by se celá místnost zakymácela. Aby neztratila rovnováhu, musela se opřít o kuchyňskou linku.

„Zlatíčko moje. Tenhle tygřík je moc nebezpečný. Může tě pokousat. Stůj a vůbec se nehýbej.“

Mona se šťastně usmívala, líbilo se jí, že maminka přistoupila na její hru. Nadim instinktivně odstrčila svou matku na stranu. I ona už spatřila, co drží Mona v náruči, a začala se modlit.

Nadim se pomalu přiblížila k dceři.

„Teď mi toho tygříka podáš, ano?“

Mona vzdorovitě zakroutila hlavou.

„Jedině u mě je klidný. Snadno se vyděsí. Maminka ho chudáčka opustila.“

Nadim už nedokázala zadržet slzy. Mona byla na světě to nejkrásnější. Její milovaná dceruška. Zázrak z Kany. Hlas se jí chvěl, když opakovala:

„Dej mamince toho tygříka. Jinak se bude maminka zlobit. Strašně moc se bude zlobit!“

Mona uviděla její slzy. Neklidně přelétla očima k babičce. Slyšela, jak se modlí. A potom natáhla ruku s tygřím mládětem. Které nebylo tygřím mládětem. Bylo plechovkou. Která nebyla plechovkou. Byla granátem z izraelské kazetové pumy. Nadim nespouštěla oči z Moniny tváře. Jejich ruce se setkaly. Jako by se nervy jejich prstů i drobné chloupky na hřbetu ruky s neod-

bytnou naléhavostí natahovaly k dceři. Zadržela dech a sevřela dlaň okolo chladného granátu.

Čaj v šálku byl už dávno studený. Lidé přicházeli a odcházeli. Všechno se dělo někde v dálce. Už se ho to netýkalo. Byl prázdný. Studený jako ten čaj. Mrtvý. A přece tak strašně živý. Pozůstalý. Ale v malé čajovně u stolku u okna seděla jen jeho slupka. S prázdným pohledem a v pomačkaných šatech. S neučesanými vlasy. Byl špinavý. Zvenku i zevnitř.

Vůbec netušil, jak dlouho už ten starý muž v černém sedí naproti němu. Nevěděl ani, odkud je a proč za ním přišel. Stařec spočíval vlídným pohledem na jeho chladné tváři. Pak položil svou ruku na jeho. Byla drsná a teplá.

„Samíre Mustafa.“ Vylekal se, když uslyšel své jméno. „Korán říká: ‚Nad vámi věru strážcové dozírají..., kteří o činech vašich dobře vědí! Čistí zajisté ve slas-tech budou.‘“ Seděli tam, jeden starý a druhý prázdný. Neměl tušení, jak dlouho. Možná hodinu. Možná týden. Malá kavárna se nacházela šikmo naproti nemocnici v Týru. Měl město navštívit s ní. Ukázat jí rozvaliny hipodromu a krásný vítězný oblouk. Vzít ji na pláž a koupat se v moři.

Cítil v puse nepřijemnou pachut'. Stařec vstal a ucho-pil ho za paži. Zvedl ho ze židle. Samír ho následoval. Nevnímal ulici, auta ani lidi. Neslyšel hluk. Viděl před sebou pořád tentýž obraz. Zas a zas. Jeho dcera neměla obličej. Byl pryč. Obě byly pryč.

Došli k čekajícímu vozu. Někdo otevřel dveře. Muž pronesl měkkým hlasem: „Tady už nezmůžete nic. Ale jinde toho můžete vykonat ještě mnoho.“

Samír se zabořil do zadního sedadla. Stařec si k němu nepřisedl, jenom za ním zabouchl dveře. Auto okamžitě vyjelo do hustého provozu. Pod zpětným zrcátkem se pohupoval snímek fotbalisty Ronaldy. Zavřel oči.

ČÁST 1.

Nákaza

O pět let později. Dubaj, emirát Dubaj

Burdž al-Arab, Věž Arabů, byla považována za nej-luxusnější hotel světa. Tvarem připomínala plachtu tradiční arabské lodi. Tyčila se na umělém ostrově do výšky tři sta dvacet jedna metrů a už dlouho představovala nejtypičtější znak Dubaje. Hostům hotel nabízel výhradně rozlehlé apartmány a v nich přes dva tisíce metrů čtverečních pokrytých pravým zlatem. Všechny koberce byly ručně tkané.

Jako jeden ze tří hlavních dodavatelů trávil Muhammad ar-Rašíd během pěti let, kdy hotel vznikal, většinu svého času na staveništi. Jeho firma patřila mezi největší a nejrespektovanější na celém Arabském poloostrově.

I po dokončení stavby pobýval v hotelu velmi často. Bydlel v Saúdské Arábii a do Dubaje přesunul většinu svých obchodních jednání. Hotel zajišťoval vysoký stupeň bezpečnosti a mimořádný servis, které byly v podstatě nepřekonatelné.

Právě teď mu ale bezpečnost i servis připadaly nekonечно vzdálené. Pozoroval modré sametové stěny velkého apartmánu. Sklouzl pohledem na speciální sedací podušky, které měly skoro dva metry v průměru a byly vyšívané zlatou nití. Byl jako omámený silnou vůní lilí na barovém pultu a na jídelním stole. Přál si, aby mohl otevřít dveře na balkon a nadechnout se čerstvého vzduchu. Na velké televizní obrazovce se bezzvukně střídaly prázdninové ráje a šťastní turisté s širokými úsměvy. V reklamě na Disney World se úplně ztrácel.

Při vzpomínce na rodinu se mu zvedl žaludek. Nebo to bylo tou pronikavou květinovou vůní? Rád by věděl, co právě dělají děti. Benjamin se určitě dívá na televizi, úkoly musí mít dávno hotové. A malá Azra už spinká.

Muhammad patřil mezi lidi, kteří nepláčou. Když teď v ústech pocítil slanou chuť slz, snažil se vybavit si, kdy naposledy v životě plakal. Nejspíš při Benjamínově operaci. Opatrně si osušil obličej zpotenou rukou.

Znovu se na ni podíval. Nebyla vysoká, neměla ani metr sedmdesát. Vypadala najednou mnohem menší, když si zula boty na vysokém podpatku. Prohlížel si její drobná chodidla prosvítající v šedi tenkých silonek. Její nohy vypadaly silně. Tmavá sukně je těsně obepínala. Svlékla si sako a rozeplula tři knoflíčky na halenke. Nebo jí je rozeplnul on? Viděl černý lem podprsenky na tmavé pleti. Polkl. Jak jen může v téhle situaci pomýšlet na sex?

Rozrušeně jí pohlédl do tváře. Byla krásná. Těm temným očím se dalo jen těžko odolat. Ale zároveň na ní bylo něco nepatřičného. Něco ten fantastický dojem kazilo: nos. V podstatě to byl pěkný nos, ale křivý. Zložený. Tvrdý rys v jejím měkkém obličejí, nevyzpytatelné spojení boxera a modelky. Vypadalo to, že se o něj ani v nejmenším nestará. Seděla v křesle a nonšalantně listovala ve Vanity Fair. Měla drobné prsty s pěkně upravenými nehty.

Na svých pětapadesát let byl Muhammad ar-Rašíd v dobré kondici. Chodil do posilovny každý den. Jeho tělo přitahovalo ženské pohledy. Věděl, že ani jejímu pohledu to neuniklo. Neuniklo jí vůbec nic. Za těchto předpokladů by mohl snadno vstát z postele, přemocit ji a potom jednoduše z pokoje odejít. Bránilo mu v tom jenom to, že nebyl svázaný. Kdyby tomu tak bylo, vysvobodil by se a vrhl se na ni. Nesvázala mu ani

ruce, nenasadila pouta. Tahle křehká žena, která nesedí dál než metr a půl od něj, ho tedy vůbec nepovažuje za hrozbu.

Muhammad měl dobrou intuici a v jejím pohledu viděl jasnou odpověď na otázku ohledně rozložení moci mezi nimi. Řekla mu, kdo je, a nařídila mu, aby si sedl na postel. A tak tam stále seděl, ještě o dvě hodiny později. Měl sucho v krku. Záda už ho bolela. A začínala se ozývat kocovina.

Odhodila časopis a podívala se na hodinky.

„Nevyvětráme trochu?“ Její arabština byla bezchybná.

Vděčně přikývl. Vstala a přešla v punčochách k balkonovým dveřím. Do místnosti pronikl teplý vánek. Roztřepetal stránky časopisu a vůně lilí se smísila s eukalyptem. Když ji pozoroval, jak si na balkoně zapaluje cigaretu, chtělo se mu smát. Smát nebo plakat. Na co čeká? Její chytrý telefon ležel tiše na stolku u křesla. Několikrát ho zkontrolovala. Teď se zdálo, že jenom stojí venku a sní. Zašilhal ke dveřím na druhém konci pokoje. Byl by u nich během několika vteřin. Ale co když není sama? Co když někdo hlídá za dveřmi? To by vysvětlovalo její klid.

„Možná to stihneš, Muhammade. Možná ne.“

Trhl sebou a zjistil, že sedí na bobku vedle něho. Vůbec ji neslyšel přicházet. Byla tak blízko, že cítil teplo jejího dechu. Tabák. Zůstala nehybně na místě. Kočka připravená ke skoku. Když se ani nepohnul a jenom tiše sklopil oči, vstala a vrátila se do křesla.

V myšlenkách zabloudil k uplynulému večeru. Během minulého týdne se dozvěděl o stavbě velké kancelářské budovy. Japonská obchodní komora hledala pro asijské společnosti vhodný pozemek pro komerční obchodní centrum. Věděl, že ve východní Asii je velký zájem o možnosti obchodování v arabských zemích.

V době, kdy arabské podniky a banky bojovaly s příliš vysokými půjčkami a vysychající likviditou, byly zahraniční projekty zvláště atraktivní. Obvolal proto pár lidí a zjistil, že projekt má na starosti konzultantka z Abú Dhabí jménem Sára al-Jamúd, která povede jednání. Během deseti minut o ní věděl potřebné informace, a když si prošel její reference, požádal svou asistentku, aby jí zavolala. Předpokládal, že by jeho firmu stejně sama kontaktovala, ale nechtěl nic riskovat. Hned na následující den navrhl společnou večeři v panoramatické restauraci Al Muntaha v sedmadvacátém patře hotelu.

Podíval se na ni. Vypadala zamyšleně. Byla obrácená směrem k televizi, ale její pohled prozrazoval, že golfový turnaj na obrazovce vůbec nevnímá. Vypadala unaveně. Drobně. Ruce měla sepjaté. Tak pevně, až jí zbělely klouby.

Když vstoupil do restaurace ve tvaru půlkruhu, dvě stě metrů nad mořskou hladinou, už na něho čekala. Zařízení bylo futuristické a od stolu u jednoho z velkých oken měli výhled na pláž Džumajra a umělé ostrovy Palma a Svět. Dali si dobrou večeři a potom se přesunuli do hlubokých sametových křesel v baru.

Muhammad o sobě říkával, že je pragmatický muslim. Byl věřící, ale sám si volil mezi pravidly. Jedním z ústupků byl alkohol. Jeho práce vyžadovala, aby při jednáních se zákazníky pil alkohol. S tímhle ústupkem dokázal žít. Faktem bylo, že v současné době někdy pil i bez zákazníků. Navrhl své oblíbené šampaňské Cristal značky Louis Roederer a Sára ochotně přijala. Vypadalo to, že i ona je pragmatická muslimka.

Projekt byl rozsáhlý, ale Sára se dobře vyznala v místních stavebních předpisech a její závěry ohledně pravděpodobného vývoje zněly logicky. Nejdřív se divil, že Asiaté vybrali pro takové jednání ženu. Ve světě obchodu se ženy pohybovaly jenom zřídka, o stavební

branži nemluvě. Ale už po první hodině hovoru pochopil, že ji nesmí podceňovat. Povzdechl si nad tou ironií.

Po necelých třech lahvích vína – Sára s ním v rychlosti pití držela krok – ho čím dál méně zajímaly asijské budovy a víc a víc se zaměřoval na její nohy. Když se hlasitě rozesmála, využil příležitosti a položil jí ruku na stehno. Smích utichl. Podívala se na něho zpod černé husté ofiny. Beze slova vyprázdnila skleničku a vstala. Na okamžik měl pocit, že chce odejít. Překvapeně se na ni podíval, ale usmála se a kývla směrem k deseti pozlaceným výtahům. Následoval ji jako poslušný chlapeček. Všechno šlo až příliš dobře, než aby to mohla být pravda.

Ale jakmile za nimi zavřel dveře apartmá, změnila se. Její hlas zněl najednou ocelově chladně, byla v něm tvrdost, která vůbec nešla dohromady s jemnou ženskostí a domnělou zranitelností osoby, s níž právě povečeřel. Vysvětlení přišlo rychle: sdělila mu, že je členkou jednotky 101. Věděl, co jsou zač. Zabijáci Mosadu.

Že mu Sára tuto tajnou informaci prozradila, bylo samo o sobě zneklidňující. Že věděla i o tom, že jeho firma stála za stavbou rozsáhlého bunkru v Íránu, bylo zneklidňující ještě víc. Právě tenhle bunkr v současnosti představoval nejutajovanější skryš obohaceného uranu. Ale úplně nejvíc zneklidňující bylo to, že se ho vůbec na nic neptala. Místo toho se jenom posadila do křesla a začala listovat v módních časopisech.

Panebože. Jak přišel Mosad na jeho jméno? Kolik toho o projektování bunkru věděli? A o jeho dalších projektech? V duchu proklínal svou chamtivost. Nikdy se do té zatracené stavby neměl pouštět, ať už byla jakkoli dobře zaplacená. Izraelci mu přece nevadili. Politika ho nezajímala.

Mobil se rozvíbroval. Sára přijala hovor a tiše naslouchala. Potom zavěsila. Zůstala sedět s telefonem

v ruce a pozorovala ho. Okusovala si nehet. Nemohl už vydržet jen tak sedět. Vstal a rozhodil rukama.

„Ukončeme už tenhle dlouhý večer.“

Seděla dál v křesle a sledovala ho pohledem. Potom si rázně obula boty, oblékla sako a vstala.

„Máš pravdu, Muhammade, je na čase to ukončit.“

Na vteřinu zaváhal, ale pak se vrhl vpřed. Ve spáncích mu bušila krev. V rychlosti uchopil vázu s liliemi a mrštil ji směrem k její hlavě. Uhnula stranou a silně ho štípala do boku. Zakopl, ztratil rovnováhu a upadl hlavou na křeslo. V místě, kam ho štípala, pocítil palčivou bolest. Rychle se postavil a otočil se. Seděla na posteli, úplně klidně, jako by se nic nestalo. Nerozuměl tomu. Jako by se jenom chvíli sourozenecky škádlili a starší sestru to přestalo bavit. Nebo to vzdala? Má se rozběhnout rovnou ke dveřím, nebo se s ní nejdřív vypořádat?

V levém boku ho tak bolelo, že skoro nemohl stát. Bránil se tomu, ale nakonec klesl do křesla. Výměna rolí. Teď sedím já tady a ona tam. Zrak mu padl na nůž v její ruce. Nebyl to obyčejný nůž, spíš něco jako nůž na koberce. Zaúpěl a přiložil ruku na bok. Košili měl teplou od krve. Bodla ho nožem. Jak je to asi vážné? Zřejmě mu četla myšlenky.

„Propíchlá jsem ti játra. Umíráš. Bohužel to bude hodně bolet. Nemuselo k tomu dojít, ale někdy je člověk nucený improvizovat. Z jater ti teď proudí do břišní dutiny značné množství krve. Po bodnutí nožem se játra nedokážou stáhnout, o to je to horší. Kromě toho játra produkují bílkovinu, která zodpovídá za srážení krve. Po propíchnutí... Stručně řečeno, nevypadá to s tebou vůbec dobře. Ta rána není úplně ideální ani pro mě, protože podle instrukcí jsem ti měla přivodit infarkt. To by potom nevypadalo jako vražda. S dírou v játrech se tomu už asi nevyhneme.“

Mučivá bolest pohlcovala jeho myšlenky.

„Nechci umřít, mám rodinu,“ zasténal tiše.

Vstala.

„Vím, že máš rodinu. Těš se ze vzpomínek a buď vděčný za boží dary, kterých se ti dostalo. Benjamin a Azra to zvládnou. Jestli jsi byl dobrým muslimem, andělé pozvednou tvoji duši. Nebo ne? A když potom odpovíš správně na několik snadných otázek, sám Alláh tě zapíše do džanny, ráje. Pak už se budeš jen rozhlížet. Několik hodin to bude bolet, ale ten, kdo čeká na něco tak úžasného... Víc ti pomoci nemůžu. Moje úloha tady končí.“

Odešla do koupelny a bylo slyšet, jak pustila vodu. V křechách upadl na podlahu. Uviděl velkou tmavou skvrnu, která na tlustém koberci rychle rostla. Z koberce cítil prach a čisticí prostředky. Byl dobrým muslimem? Litoval teď svého pragmatického pojetí islámu. Myšlenky mu v hlavě divoce vířily. Viděl rozmazaně. Musí najít způsob, jak krvácení zastavit. Třeba má ještě šanci. Polštář, cokoli, co by přitiskl na ránu, než se mu dostane lékařské pomoci. V hotelu je přece zdravotnický personál. V tomhle zatraceném hotelu je úplně všechno. Jeho jedinou nadějí byla Sára. Pokusil se něco říct, ale krk měl plný tekutiny. Zachrčel a rozkašlal se. Černé lakované lodičky se znovu objevily v jeho zorném poli. Vytáhla ho do sedu. Musel zvracet. Červenohnědá břevka potřísnila podlahu a nohy křesla.

„Můžu ti prozradit spoustu tajných informací.“ Jeho hlas byl chraplavý a slabý.

Posadila se před ním na bobek a obratně se vyhnula tomu, co vytékalo z rány.

„Nemusíš se namáhat. Všechno, co potřebujeme vědět, už víme. Máme jiné zdroje. Mým úkolem bylo zamazit problémům do budoucna. Teheránu už s žádnou další stavbou nepomůžeš. Snad bude tvůj nástupce opatrnější.“

Vzlykl.

„Ten bunkr byla čistě obchodní záležitost..., vím... něco jiného. Něco důležitého...“

Podívala se na hodinky.

„Co důležitého víš?“

Její hlas zněl unaveně. Horečně hledal v rozpadající se paměti. Večeře u Umara Fathího. Byl tam nějaký přítel Umarova bratra, kterého nikdy předtím neviděl. Jak jen se jmenoval? Diskutovali spolu o stavbě bunkru. A přišla přitom řeč ještě na něco jiného. Něco strašně tajného.

Znovu se mu ústa, nos i krk naplnily teplou tekutinou. Vstala. Slyšel její měkké kroky na koberci. Zasténal. Neotočila se, šla dál a zavřela balkonové dveře. Chystala se odejít.

„Arja al-Fattál!“

Vyslovil to s ústy zabořenými do zaprášeného koberce. V hlavě mu hučelo. Naleštěné boty se v půli cesty ke dveřím zastavily. A pak se vrátily.

„Co je s ním?“

Malá kapka naděje. Znovu vzhlédl k její měkké tváři s křivým nosem.

„Pomůžesh mi?“

Mlčky ho pozorovala. Uvažovala o jeho otázce.

„Ještě mám tu tabletu, kterou jsi měl dostat. Nera-da jimi plýtvám, ale když mi řekneš něco hodnotného, možná ti ji dám. Potom se ti zastaví srdce, naprosto bezbolestně. Jinak ti zbývá ještě nejmíň hodina života a to rozhodně není nic, na co by ses měl těšit. Nikdo tě už nezachrání, ani kdybys ležel přímo na operačním stole. Zašít játra je v podstatě nemožné.“

Jedna tableta. To je všechno, co teď potřebuje. Aby mohl usnout. Uniknout žáru, který ho zevnitř spaluje.

Vytáhla telefon a zapnula nahrávání. A potom tleskla jako divadelní režisér. Snažil se mluvit souvisle.

„Takže víte, kdo je Arja al-Fattál. Setkal jsem se s ním na jedné večeři. Snažil se mě přesvědčit, abych se k nim přidal a financoval nějaký atentát na Izrael.“

Přerušil ho kašel. S každým zakašláním explodovaly tisíce světél. Dunění v hlavě zesílilo.

„Jaký druh atentátu?“ zeptala se netrpělivě.

„Nějaký technický útok. Nová zbraň. Virus.“

Poslední slova už jenom šeptal. Svíjel se v křečích a krk se mu znovu zaplnil hustou teplou tekutinou. Zůstal ležet na boku a lapal po dechu jako ryba na suchu. Čekala, jestli bude mluvit dál, ale bylo vidět, že už pokračovat nedokáže. Otevřela minibar vedle postele.

„Tableta se má rozpustit ve sladké tekutině. Aby působila rychleji.“

Chvíli hledala mezi nápoji.

„Myslím, že cola bude fajn, že? Je studená.“

Sledoval ji pohledem. Otevřela červenou plechovku a vhodila dovnitř bílou pilulku velikosti aspirinu. Potom nápoj opatrně protřepala, aby se lék rozpustil. Ležel tiše, ale tělo měl napjaté jako pružina. Pomohla mu vypít obsah plechovky. Polykal krev, žaludeční šťávy a colu. Pak mu jemně položila hlavu zpátky na koberec a vstala.

„Takže, Muhammade. Teď se můžeš aspoň radovat z toho, že ten nepříjemný večer už brzy skončí. Není to ironie, že se tvojí záchranou stal americký národní nápoj?“

Postavila plechovku na bar a bez ohlédnutí vyšla z pokoje. Arabský magnát zůstal ležet na podlaze jako umělý ostrov uprostřed temně rudého moře. Zborcená miniatura hotelu Burdž al-Arab. Se spuštěnou plachtou. Tělo už nebylo napjaté. Srdce přestalo bít během jediné minuty.

Stockholm, Švédsko

Zbývala ještě asi půlhodina času. Samým čekáním usnul. Poznámky vyklouzly z desek na šedou kamenou podlahu a vytvořily pestrobarevný obraz. Nechal je ležet a pokusil se na tvrdé kancelářské židli najít pohodlnější polohu. Duši mu naplňovaly nejkrásnější tóny na světě.

Otevřely se dveře a vešel student s nagelovanými vlasy a pihatým obličejem. Něco říkal. Eric s nelibostí opustil Toscu, ale jenom napůl, jedno sluchátko iPodu nechal na místě.

„Dáte si colu karcinogenní, nebo normální?“

Eric obrátil oči v sloup.

„Jestli máte na mysli colu bez cukru, tak tu si dám, díky. A ty řeči o rakovině jsou jen kecy. Pokud vím, nikdo na pití Coca-Coly ještě neumřel.“

Student se snažil nevšímat si poznámek na podlaze.

„Dobře, pane profesore. Připravím vám ji na řečnický pult.“

Eric přikývl a opřel se zpátky do židle.

„S ledem a citronem. Díky.“

Vrátil si sluchátko do ucha a árie pokračovala zase stereo.

Premýšlel o své přednášce. Ze sekretariátu ho informovali, že se přihlásila stovka posluchačů. Dnešní proslov měl být základním shrnutím jeho výzkumu, takže se bude pohybovat v dobře známých vodách. Přesně ví, kde může narazit na mělčinu.

Tosca právě dorazila do vězení a zpívá svému malíři odsouzenému na smrt. *Amor che seppe a te vita serbare*, naše vroucí láska navrátí ti život.

Eric v myšlenkách opustil přednášku a přelétl k nočnímu střetu. Pod bílou košilí měl pořádné škrábance. Milovali se. Když ze sebe Hanna rozechvěle vyrazila ne a pokusila se ho od sebe odstrčit, bránil se. Pokra-

čoval. Cítala, že už to na něho jde a snažila se mu vymanit. Měli dohodu. Ale on byl její vůní jako omámený. Opojený jejím zpoceným krkem. Nemohl, nechtěl poslechnout. Když už bylo pozdě, pevně se k němu přitiskla. Přijala ho. Potom těžce oddychoval s obličejem zabořeným v jejích vlasech a ona plakala. Nejdřív jenom tichými vzdechy. Pak naprosto zoufale.

„Ty mizero. Ty zatracenej prevíte!“

Poškrábala ho.

Pihovatý student se zase objevil ve dveřích. Eric se podíval na hodinky a přikývl. Vypnul hudbu uprostřed závěrečného duetu, vstal a následoval štrapatého mládence na krátkém přechodu do auly F2. První, co uviděl, když vstoupil na pódium, bylo, že někdo – nejspíš pihatec – na jeho skleničku s colou bez cukru nalepil růžovou stužku, symbol boje proti rakovině. Humor na KTH, Královské technické vysoké škole. Hluk v sále utichl. Odkášlal si a přelétl publikum pohledem. Žádné známé tváře, ale on taky v posledním roce se studenty skoro nepřišel do styku.

„Dobré poledne. Mé jméno je Eric Söderqvist a před sedmnácti lety jsem absolvoval čtyřletý inženýrský studijní program se zaměřením na výpočetní techniku. Potom jsem si prohluboval znalosti v oblasti aplikované informatiky. Před pěti lety jsem dokončil doktorské studium oboru BCI, Brain Computer Interface, tedy součinnosti mezi počítačem a lidským mozkem. Poslední rok jsem věnoval vědeckému projektu nazvanému Mind surf. Jde o mezioborovou práci kombinující nejpokročilejší světový výzkum v oblasti neurologie s naší nejrozvinutější výpočetní technikou. Spolupracujeme s Karolínským institutem a s Kjótskou univerzitou a společně s týmem jsme podali už několik žádostí o udělení patentu. Doufám, že až uplyne mých pětadvaceti minut, budete pro věc stejně zapálení jako já.“

V sále panovalo naprosté ticho. Eric vzal do ruky dálkové ovládání a promítl první obrázek.

„V lidském mozku je přes sto miliard nervových buněk. Počet synapsí, čili kontaktních bodů, na kterých dochází k předání nervových impulzů z jedné nervové buňky do druhé, nedokážeme vůbec vyčíslit. Tyto synapse utvářejí za pomoci nervových vláken síť s obrovskou kapacitou. Sny, vzpomínky, city, pohyby i dojmy procházejí neustále probíhajícími syntézami. I když mozek v dnešní době představuje jednu z největších oblastí výzkumu, pořád toho o našem biologickém superpočítači víme strašně málo.“

Kliknutí a další obrázek.

„Žijeme čím dál delší a zdravější život, především díky přelomovému pokroku jak v medicíně, tak v technice. Máme účinnější léky. Máme pokročilé nástroje, jako jsou kardiostimulátory a protézy, a řadu více či méně komplexních pomůcek pro hendikepované. Během posledních deseti let jsme hodně pokročili i v transplantacích. Začínáme tušit možnosti genového výzkumu a pěstování kmenových buněk. Ale všechnen tento pokrok prozatím nepřináší žádnou změnu pro miliony lidí trpících těžkými poškozeními mozku.“

Na obrázcích se vystřídaly známé tváře se známými nemocemi.

„Jenom v USA žije přes pět milionů lidí s trvalým poškozením mozku, dva miliony ochrnutých, milion nevidomých a milion lidí trpících Parkinsonovou chorobou. A ještě dvacet milionů neslyšících. Kromě toho jsou tady pacienti po mrtvici a lidé s nejrůznějšími potížemi typu deprese. Řada těchto nemocí a poškození spočívá v neschopnosti mozku interpretovat dojmy a vydávat povely pro svaly a nervy. Výsledkem může být slepota, neschopnost komunikace i částečné nebo úplné ochrnutí.“

Eric se napil limonády a mrkl na pihatého studenta v první řadě.

„Procesory v počítačích v mnoha ohledech připomínají lidský mozek. Pracují s binárním systémem a komunikují prostřednictvím impulzů. Díky podobnostem je možné tyto systémy kombinovat. V konvergenci počítače a člověka spatřujeme řešení mnoha jmenovaných problémů. A to je právě můj cíl. Pracuji na vytvoření počítačového systému ovládaného myšlenkami.“

Nechal poslední slova chvíli viset ve vzduchu. Potom překlíkl na obrázek mozkových vln na záznamu EEG.

„Program BCI interpretuje elektrickou aktivitu a přetváří ji na digitální povely. Elektrody registrují myšlenky, které potom prostřednictvím počítače kontrolují například mechanické protézy nebo digitální komunikační systémy. Tímto způsobem je možné obnovit funkce u pacientů se zhoršenou motorikou, kteří jsou po mrtvici, mají poškozenou páteř, roztroušenou sklerózu nebo ALS. Postižení mohou ovládat různé druhy pomůcek a pohybovat se s pomocí protéz. Možnosti jsou neomezené.“

Eric pustil film.

„To, co teď vidíte, je opice, která se naučila ovládat robotickou ruku, aby se dostala k potravě. Ruku ovládá joystickem. Zároveň má v mozku voperovaný implantát BCI, který při každém pohybu joysticku interpretuje elektrofyziologické signály vysílané mozkiem. Tady vědci joystick odpojili. Vidíte, že ruka i přesto pokračuje v podávání potravy opici. Jak je to možné?“

V sále bylo hrobové ticho.

„Jde o to, že opice neví, že joystick není zapojený a myšlenkově v jeho ovládání pokračuje. Systém BCI čte její myšlenky a přeměňuje je na digitální povely, které odpovídají těm z joysticku. Opice se dál krmí. Ale teď už jenom za pomoci své vůle.“

V publiku to zahučelo.

„Tohle je raná verze BCI. Dnes už jsme mnohem dál. Dokážeme překládat počítačové povely do myšlenek a myšlenky do počítačových povelů. Dokážeme pustit neslyšícímu hudbu nebo nevidomému film. A to je jenom začátek. BCI dá těžce postiženým novou šanci vést důstojný a aktivní život.

Samozřejmě existuje i řada dalších oblastí možného využití, například počítačové hry. Do výzkumu BCI investuje miliardy i americká armáda. Jen si představte, že by bylo možné ovládat nějaký zbrojní systém pouhou myšlenkou.“

Znovu se napil a na hodinkách zkontroloval čas. Zbývá deset minut. Musí zvýšit tempo.

„Nejobvyklejší signály, které měříme, se snímají na povrchu hlavy za pomoci EEG a těsně pod lebeční kostí metodou elektrokortikografie. Zaznamenáváme také akční potenciál neuronové tkáně a nervových vzruchů.“

Eric překlíkl na logo KTH.

„A co mimořádného tedy děláme u nás ve Švédsku? Snažíme se zkombinovat to nejnovější z neurologie s tím nejchytřejším z informačních technologií. Dřív představovalo rozhraní – nebo spojení – mezi počítačem a člověkem problém. Nejefektivnější systémy BCI pracují se subdurálními implantáty. To znamená, že senzory musí být umístěny uvnitř lebky, což vyžaduje chirurgický zásah. To s sebou nese řadu rizik, například že tělo cizí objekt nepřijme nebo že dojde k přenosu infekce. Systémy, které se dřív užívaly vně lebky, registrovaly jen velmi slabé alfa a beta vlny, a byly proto omezené pouze na jednoduché funkce. Nám se ale podařilo pro elektrody vyvinout zcela nový typ gelu.“

Na dalším obrázku se objevila hromádka fialové fluorescentní hmoty.

„Na výzkumu jsme spolupracovali s Kjótskou univerzitou a získali jsme zcela jedinečnou substanci. Je to gel na bázi nanotechnologie. Obsahuje velké množství drobných vodivých částic, které proniknou lebeční kostí. Každá částice přitom zůstává v kontaktu s další částicí. Absorpci do kosti je možné přirovnat k funkci nikotinových náplastí, ale v tomto případě zůstává zachována vodivost. Tak získáme přímý kontakt s mozkem. Představte si to jako drátek procházející kůží. Srovnatelně revoluční součástí našeho výzkumu je i samotná senzorová helma. Vypadá sice jako koupací čepice, ale je daleko rafinovanější. Skládá se z padesáti elektrod, které jsou na hlavě rozmístěné ve vlnkovitých liniích. Jehly elektrod pronikají do pokožky v téměř dvoumilimetrové hloubce.“ Eric postřehl grimasy některých posluchačů a rychle dodal: „Gel obsahuje lokální anestetikum, které nepříjemný pocit z padesáti jehliček do jisté míry tlumí. Průnik senzorů a absorpce gelu nám umožňují velmi těsný kontakt s mozkem, a to bez chirurgického zásahu. S tímto řešením jsme přišli jako první na světě a už jsme podali žádost o jeho patentování.“

Nedokázal potlačit hrdost. Další obrázek.

„Kromě toho jsme našli způsob, jak za pomoci speciálně namířených elektrod a našeho nanogelu navázat kontakt s druhým mozkovým nervem, známým spíše jako nerv zrakový. Tím, že jsme se dostali až k překřížení mediálních optických nervů, chiasma opticum, hned za sítnicí, můžeme vysílat trojrozměrné obrazy přímo do vědomí. Naší vizí je, že budeme moci zcela ochrnutým a snad i nevidomým lidem umožnit lepší kontakt s okolním světem. Věnovali jsme tisíce hodin vyvíjení programu, který dokáže interpretovat všechny mozkové signály. První takový program, Mind surf, nám umožňuje pohybovat se v trojrozměrném internetu.

Internetu, který existuje pouze v naší mysli, ale zároveň je realističtější než cokoli jiného. Tento trojrozměrný svět budeme moct kontrolovat myšlenkami a k jeho ovládnutí nebude třeba žádný zvláštní trénink. Cílem je, aby bylo možné navigovat Mind surf čistě intuitivně. Chce se někdo přihlásit k testování?“

Stovka rukou vylétla vzhůru. Eric se usmál a odložil dálkové ovládnutí.

„To, co jsem vám dnes ukázal, není žádná vize budoucnosti. Děje se to teď a tady v rámci nejlepší instituce na světě, Královské technické vysoké školy. Děkuji vám za pozornost.“

Rozezněl se bouřlivý potlesk, zaslechl i několik nadšených výkřiků. Eric se uklonil, vzal sklenici s colou a sestoupil z pódia. Když se vrátil do zasedací místnosti, našel poznámky pěkně srovnané na stole vedle své aktovky. To určitě pihatec. Posbíral si věci a vyšel na chodbu. Na mobilu objevil tři nepřijaté hovory. Dva-krát volala Hanna a jednou Jens Wahlberg. Rozhodl se začít tím snazším. Venku svítilo slunce a obloha byla bez mráčku. Přešel šikmo přes malé prostranství k Lindstedtově ulici a hledal v kapse klíčky od auta. Jens vzal telefon po druhém zazvonění.

„Ty ještě žiješ!“

Eric odemkl své Volvo XC60 a všiml si pokutového lístku za stěračem.

„Proč bych neměl žít? Víš snad něco, co já ne?“

Jensův smích v malém reproduktoru zapraskal.

„No, jeden ptáček – nebo lépe řečeno orel, krásný mořský orel – mi něco zašeptal do ouška.“

Eric záupěl a vyjel na ulici Královny Kristiny.

„Tys mluvil s Hannou.“

Jens si odkašlal.

„Jo, mluvil jsem s Hannou. Panebože, Eriku. Po tom rozhovoru jsem měl chuť zajít za šéfredaktorem, aby do

příštího vydání přidali nový titulěk „Profesor Královské technické vysoké školy ve smrtelném nebezpečí.“

Eric zakroutil hlavou a zašklebil se, když si připomněl bolestivé škrábance na zádech. Valhallská ulice byla úplně ucpaná.

„Co říkala?“

„Hanně taky nevykládám každý nesmysl, který mi řekneš. A to platí oboustranně. Ale byla strašně zklamaná. V podstatě si myslí, že ji chceš donutit mít dítě. A to jenom proto, abys ji udržel v manželství, které mělo jít už dávno do kytek.“

„Takhle to řekla?“

„Ne. Ale co prosím tě blbneš?“

Erika to naštvalo. Co o tom Jens ví? Jako jeho nejlepší přítel by ho měl přece podpořit, a ne mu dělat kázání. Toho má z domova dost. Jens byl i Hannin přítel, ale především byl muž. A muži mají držet spolu.

Pro Jense bylo všechno tak snadné. Vznášel se vysoko nad bojištěm a mohl si svobodně zvolit, ke které straně se přidá. Z takové vzdálenosti se zdají všechny konflikty abstraktní a malicherné. Ale teď šlo o skutečnou loajalitu, a to by se měl sakra rozhodnout, za koho se postaví. Jensův hlas se ozýval odkudsi shora z oblaků:

„Jsi tam ještě, kámo?“

„Jensi, tohle je složitější, než si myslíš. Ty si jako single žiješ jen po svém uprostřed novinářského světa. Vycházíš ze zkratkovitých titulků a povrchných příběhů v tom vašem plátku. Ale tady jde o můj život. O skutečné city na hony vzdálené švédským silikonovým kráskám z vašich titulních stránek.“

„Ajaj, ta sedla.“

Eric hned litoval toho, co řekl.

„Víš, že jsem to tak nemyslel. Jen už jsem z toho všeho strašně unavený. Vždycky jsem si byl jistý tím, kam

mírím, ale teď jako by se ručička kompasu točila pořád dokola. V práci samý stres. Hanna jako by mi unikala z dosahu. Jako bychom se jeden druhému ztráceli. Jeden den je to skvělé, a druhý den máme třetí světovou. Nevím, možná jsem ztratil jen sám sebe.“

Jens chvíli mlčel.

„To proto se ta ručička točí. Ztratil jsi kontakt se severní točnou. Se svým magnetickým polem.“

Eric se smutně usmál.

„Jo, ona je vážně jako severní točna. Mínus sto stupňů Celsia.“

„Eriku, dobře víš, že umí být i tak žhavá, až se o ni popálíš.“

„Jo. Jako chilli paprička.“

„Nech toho. Každopádně na tebe vždycky působila jako stabilizátor. A teď je stejně utahaná a zmatená jako ty. Třeba si potřebujete dát pauzu. Být chvíli každý sám. Víš přece, že kompas fungují pořád stejně dobře bez ohledu na vzdálenost od pólu.“

Červená. Eric se opřel čelem o volant.

„Možná máš pravdu. Ale vzdálenost mě děsí. Už jen ta představa, že bych neusínal vedle ní. Že bych ji každý den neviděl. I když se většinu času hádáme. Dokud se hádáme, nejsme si lhostejní. A mezi hádkami prožíváme i krásné chvíle. Když zvětšíme vzdálenost, může se stát, že přijdeme i o to, co ještě zbývá. A potom už třeba nenajdeme cestu zpátky.“

Slyšel ve sluchátku polknutí. Jens pil kávu.

„Kdo ví. Ale tím, co děláte teď, to jen zhoršujete. Neřekl bych, že se dá na hádkách vidět něco dobrého. Pálíte mosty. Ale možná je to lepší, než kdyby mezi vámi jen narůstala prázdná bublina.“

Eric se zahleděl na černý gumový koberec.

„Jensi, můžeme se zítra sejít? Potřebuju si s někým promluvit.“

„Jasně, domluveno. Dáme si dlouhý oběd.“ Všechny Jensovy obědy byly dlouhé.

„Mám dopoledne důležitou schůzku s investorem, nevím přesně, kdy budu volný. Ale potom...“

„Zamluvím stůl. V Riche. Počkám, až dorazíš. A zavolej Hanně.“ Hovor se přerušil. Eric zůstal sedět s čelem na volantu.

Hanna byla jeho přesný opak. On pocházel z čistě švédské rodiny, ona byla Židovka s celou Evropou v krvi. On byl obyčejný, ona nádherná. On byl roztržitý introvert, ona měla všechno pod kontrolou a byla nekonečně společenská. Zнала všechno a všechny. Každý víkend obědvali a večereli s přáteli. Pokaždé z její iniciativy a podle dokonalého plánu. A stejné to bylo s dovolenými. Všechno včas zarezervovala a od začátku až do konce naplánovala. Eric se většinou bez jakékoli iniciativy prostě připojil. Takhle mu to přinejmenším předhazovala, když se hádali.

Seznámili se na vysoké. Dnes byla Hanna šéfkou IT ve švédské pobočce TBI, Trusted Bank of Israel. Byla aktivní členkou židovské obce a předsedkyní Sdružení přátel KTH. Diář má pořád plný. Kde je teď? Nejspíš v bance. Sebral odvahu jí zavolat. Auto za ním vztekle zatroubilo. Na semaforu mezitím blikla zelená a červená byla pomalu zase na spadnutí. Sešlápl plyn a tak tak to stihl. Naštvaný řidič zůstal stát na místě.

„*Hezký den, tady Hanna Schultzová Söderqvistová, TBI. Zanechte mi milý vzkaz a já určitě zavolám nazpátek.*“ Zavěsil.

Tabríz, Írán

Vypadalo to jako jakékoli jiné obchodní jednání. Čtyři muži, dva na každé straně dlouhého, světle šedého

konferenčního stolu. Formálně oblečení. Ti u okna v tmavých oblecích s kravatami. Ti u dveří v dišdaších, dlouhých bílých košilích, na hlavách gutry, tradiční muslimské pokrývky hlavy. Před sebou měli šálky s kávou a čajem. Na stole stály také karafy s vodou a třešňovým džusem, velká mísa s ovocem a dvě vodní dýmky. Ležely tady různé dokumenty a na jedné z krátkých stran stolu byl připravený laptop. Voněla tu voda po holení a káva. Slunce zářilo dovnitř velkými okny. Hluboko pod nimi se rozkládal park El-Goli a v pozadí tabrízské střechy rozechvělé v horkém vzduchu a síť ulic. Klimatizace běžela naplno a v místnosti byl chládek.

Jeden z mužů v obleku byl Arja al-Fattál. Hovořil jako zběhlý obchodník a celou dobu dával dobrý pozor, aby se zalíbil Enesovi al-Tuwajdzírimu, jednomu z mužů v bílém. Arja byl vzdělaný a sečtělý. Mluvil energicky a důležitě. Enes zaujatě přikyvoval. Nebyl zvyklý sedět a naslouchat. Jako předseda představenstva a většinový vlastník ropného koncernu Al-Tuwajdzírí Petrol Group byl jedním z nejmocnějších obchodníků v celé Saúdské Arábii. Neuznával existenci Izraele a odsoudil k pádu i svého přítele, íránského prezidenta, pokud zničení země odmítne. Pro New York Times vyjádřil hrdost nad likvidací Světového obchodního centra. FBI však měla zato, že přes své fundamentalistické názory nepředstavuje žádnou přímou hrozbu. Za teroristu ho neoznačili.

Muž vedle něho, Ahmad Wá'izí, byl FBI zcela neznámý. A to přesto, že byl jedním z iniciátorů islamistické teroristické sítě Al-Džihád, kterou mnozí považovali za řídicí část Al-Káidy. V mládí studoval na imáma a dnes byl jakýmsi džihádistou na volné noze. I Ahmad seděl tiše a pozoroval muže v oblecích. Už ho unavovalo poslouchat Arjův řezavý hlas. Věděl o projektu

všechno a nepotřeboval slyšet žádnou lákavou prezentaci. Hizballáhu se poprvé za skoro třicet let existence podařilo vytvořit něco dobrého. Stěžejní nábor. Ale teď jim chybí finance na to, aby to někam dotáhli. Arjovým úkolem bylo finance získat. Hrál svou úlohu.

Ahmad se místo toho soustředil na muže vedle Arji. Vypadal jakoby scvrkle. Oblek měl moc velký a kravatu špatně uvázanou. Ahmad o tom muži věděl všechno. Vědět všechno pro něho bylo rozhodující. Kostlivec v pomačkaném obleku byl právě teď nejnebezpečnější zbraní Hizballáhu. Vypadal podvyživeně. Zázračné dítě. Počítačový génius. Pacifista, dokud nepřišel o rodinu. Je na něho spolehnutí? To se teprve uvidí. Na základě svých zkušeností Ahmad zásadně na nikoho nespolehal.

Otevřel desky a znovu si pročetl popis Mony. Počítačové viry nebyly v zásadě ničím novým, existovaly v nejrůznějších podobách už přes dvacet let. Starší viry byly jednoduché programy, často s kódem o pouhých čtyřech stech bytech. Mona, jejíž kód zabíral dvacet megabytů, byla něčím naprosto novým. Silný hybrid spojující dva způsoby práce škodlivého softwaru. Jedna část kódu fungovala jako transportér vlastního viru. Pronikala zranitelným místem dovnitř, kde se potom množila. Během několika minut dokázala vytvořit tisíce kopií, které se pak měly proplížit dál do dalších serverů a tam se znovu naklonovat. Funkčnost této části představovala jenom tři procenta celého kódu. Zbytek zabíral virus čekající pod ní.

Ahmad zavřel desky a znovu se zahleděl na muže v pomačkaném obleku. Nechtělo se mu věřit, že ten vyhublý Libanonec dokázal tohle všechno vymyslet.

Samír Mustafá se setkal s chladným hadím pohledem Ahmadových očí. Necítil se dobře. Ahmad patřil k Al-Káidě a z celé jeho osoby, i přes klidný zevnějšek,

vyzařovala agresivita. Samír se vrátil pohledem k Arjovi. Zdálo se, že se mu podařilo Enese zaujmout. Zoufale potřebovali další peníze, aby mohli pokračovat. V posledních měsících pracoval čtyřicet hodin denně a jenom projekt ho držel při životě. Držel při životě jeho slupku.

Arja podal saúdkému miliardáři hnědé papírové desky.

„Tady je všechno detailně popsáno. Postarejte se, prosím, aby se to nedostalo do rukou nikomu kromě těch nejdůvěryhodnějších.“

Enes odložil desky stranou, aniž do nich nahlédl. Temným a klidným hlasem pronesl:

„Dovoďte mi to celé zrekapitulovat, abych se ujistil, že mi nic neuniklo. Tento bratr...“ mávl rukou směrem k Samírovi, „vyvinul nějaký druh počítačového programu. Virus, který nazval Mona. A je to nejsilnější virus, jaký kdo kdy na světě stvořil. Je to tak?“

Arja povzbudivě přikyvoval. Enes mluvil dál.

„Tento virus má být vpraven do izraelského bankovního a finančního systému, kde zajme obrovské množství dat jako rukojmí. Zničí taky strategické údaje a zmanipuluje burzovní informace a informace o úrocích. To způsobí okupantům obrovské škody. Důvěra v Izrael bude podlomena a zahraniční kapitál odečte na stabilnější trhy. Dojde ke zničení obrovských hodnot a k podlomení důvěry ve špičky izraelské politiky.“

Enes hovořil trochu teatrálně. Samír postřehl, že pečlivě opakuje některé Arjovy výrazy. Nebyl si jistý, jestli to bylo proto, že se mu líbily, nebo jestli to myslel ironicky. Enes pokračoval:

„Až propukne nejhorší zmatek, vystoupí Hizballáh s nabídkou antiviru. Léku, který digitální zajatce propustí a dá bankovní systém znovu do pořádku. Ale jedině výměnou za návrat hranic do podoby před válkou

v roce 1967. Kromě toho budou muset sionisté propustit řadu jmenovaných bratrů, kteří jsou dnes nespravedlivě zadržováni. Pochopil jsem to správně?“

Arja a Samír současně přikývli. Enes navázal:

„A vám chybí na uskutečnění tohoto velkolepého a ohromujícího projektu finance. Kolik potřebujete a k čemu přesně budou peníze použity?“

Enes se podíval na Samíra, ale odpověděl Arja.

„Potřebujeme tři miliony dolarů. Tento kapitál použijeme na vybavení, jídlo, přejezdy, úkryty a na zaplacení několika pomocných rukou. Musíme rovněž uplatit bezpečnostní personál. A kromě toho je nezbytné mít rezervu ve výši pěti set tisíc dolarů na nepředvídatelné výdaje. Všechno je přesně specifikováno v dokumentech.“

Zmlkl a podíval se na Samíra, který lehce přikývl. Enes se usmál.

„Moje znalosti těchto technických záležitostí jsou omezené. A nesnažte se mi je vysvětlit. Čemu naopak rozumím, je strategie financování a vyjednávání. Pokud ten virus způsobí to, co říkáte, nezbude premiérovi Benu Šavitovi nic jiného než přistoupit na naše požadavky, aby získal antivirus. A tím je řečeno...“

Pokračování si zjevně vychutnával.

„... že jsem připraven projekt financovat. Může zničit zkorumpovanou strukturu okupantské moci a dovést nás k vítězství.“

Samír vydechl a podíval se na Arju, který vyskočil ze židle, obešel stůl a ropného magnáta objal. Enes objetí opětoval, ale potom zvedl ruce v odmítavém gestu.

„Mám však jedno přání.“

Z tónu hlasu bylo patrné, že půjde o víc než jenom přání.

„Já sám i strany, které reprezentuji, chováme velkou důvěrou v tohoto muže.“

Položil Ahmadovi paži okolo ramen.

„Prokázal velkou rozhodnost a upřímnou oddanost našemu boji. Proto je mým přáním, aby se na tomto úctyhodném projektu podílel.“

Ahmad nespouštěl Samíra z očí. Promluvil nečekaně měkkým a tichým hlasem.

„Nejprve bych rád poděkoval Enesovi at-Tuwajdzírimu za jeho důvěru. A chci taky pochválit tebe, Samíre Mustafu, za tvé schopnosti a loajalitu. A tebe, Arjo al-Fattále, že se ti podařilo tohoto nadaného bratra získat.“

Arja se usmíval, v jeho očích se však zračil neklid.

„Váš plán je skvělý. Neřekl bych však, že ta počítačová hra, kterou navrhuje, bude stačit, ať je jakkoli dobrá.“

Rychle otáčel propisovací tužkou v prstech. Samír pozoroval, jak tužka putuje od vnější strany dlaně k vnitřní a zase zpátky. Bylo to fascinující a jen stěží odtrhl pohled.

„Aby nám úžasná Mona skutečně pomohla k vítězství, po kterém všichni prahneme, je třeba počítačový útok zkombinovat s vybranými šahídy. Akce ve skutečném světě. Akce, která zesílí destabilizaci.“

Arja se napil vody, odkašlal si a podíval se na Ahmada.

„Šahídové... Takže mučedníci. Na jaké cíle?“

Ahmad upíral pohled na stůl před sebou.

„Pro nevěřící jsme pak řetězy, okovy a plamen šlehající připravili.‘ Korán také říká: ‚On uvádí do milosrdenství Svého, koho chce, zatímco nespravedliví nebudou mít ochránce ani pomocníka.‘“

V místnosti se rozhostilo ticho. Ahmad zavřel oči a Samírovi se zdálo, že potichu šeptá další citát z Koránu. Úzké rty se pohybovaly. Když už bylo ticho příliš dlouhé, Enes si odkašlal. Ahmad otevřel oči a usmál se na ně.

„Alláh zná nepoznatelné věci na nebesích i na zemi. Existuje něco, co vy ještě neznáte. Něco, co nám zajistí vítězství.“

Všichni tři napjatě pozorovali Ahmada, který se sebejistě naklonil dopředu.

„Vzpomeňte si, jak Brutus stál po Caesarově boku. Jak mu Caesar důvěřoval. Naslouchal mu. A jak ho Brutus zahubil, když přišel jeho čas.“

Postupně svým štíhlým prstem ukázal na každého z nich.

„Vzpomeňte si na špiona Sinóna, který předstíral, že ho Řekové před odplutím zanechali na místě, a přesvědčil Trójany, aby dřevěného koně s Odysseovými bojovníky vtáhli do města.“

Položil ruce na stůl dlaněmi vzhůru a klesl hlasem.

„Není to trefné, že některé počítačové viry bývají nazývány trojskými koni? V této důležité akci se nám s Alláhovou pomocí podařilo stvořit vlastního Sinóna. A i tento Sinón nám pomůže pronést jed skrz brány nevěřících.“

Všichni tři ho pozorovali se směsí fascinace a překvapení. Ahmad zamyšleně přikývl, aby nechal svá slova doznít. Potom pokračoval:

„Jedna organizace, jejíž jméno nikdo z vás nepotřebuje znát, dlouho investovala obrovské zdroje a podnikala nesmírně riskantní kroky, aby do nejvyšších kruhů sionistických vůdců dostala pravověrného muže. Tento člověk, říkejme mu přiléhavě Sinón, je dnes jedním z nejbližších mužů kolem premiéra Bena Šavita a patří do nejužšího vládního kruhu. Ben Šavit mu důvěřuje. Až dozraje čas, až virus a naše další vojenská opatření vyděsí celou zemi, až naši bratři z Hizballáhu vystoupí se svými požadavky výměnou za lék, tehdy ho Sinón přesvědčí, aby je splnil. Jako jeden z nejdůvěrnějších může jeho rozhodnutí ovlivnit. A to bude začátek konce sionistického útisku. Izrael na kolenou.“

Samíra to uchvátilo. Takže někdo pronikl dovnitř. Až do premiérových blízkostí. Mají svého Sinóna. Pozoroval Ahmada, který teď tiše diskutoval s Enesem. Na Ahmadovi bylo něco odpudivého. A to se měl od nyníška stát jedním z nich. Tvoří malý tým a tráví spolu čtyřicet hodin denně. Bude jim Ahmad pomáhat? Bude je kontrolovat? Vzněl požadavek, aby provedli fyzické atentáty v Izraeli. Jestli Ahmadovi správně rozuměl, mají to být útoky na civilisty. Samír zahnal představy, které se mu začaly rojit v hlavě, a vrátil se k projektu. Práce byla jeho jediným únikem před vzpomínkami, které mu nedávaly v noci spát. Se zajištěným financováním a se Sinónovou pomocí se jim to vážně může podařit. Ačkoli ho Ahmad děsí, má v sobě i sílu a přesvědčivost.

Mona ale ještě není hotová. Není to obyčejný virus, je to mistrovské dílo. Vlastní forma života stvořená s jediným cílem.

Aby se Samír dostal dál, musel zvolit co nejvhodnější vstupní bránu, kterou virus pronikne do centrálního bankovního systému. Zvažoval několik míst, ale právě teď se přikláněl k mezinárodně nejrozšířenější izraelské bance, TBI. Budou potřebovat informace o bankovních firewallech, systémových specifikacích a struktuře sítě. Přes bankovní síť může Mona proniknout do celého izraelského finančního systému. Samír měl známého v pobočce TBI v Nice. Byl to dávný přítel z mládí, z let, která strávil v Toulouse. Dnes pracoval jako šéf úvěrového oddělení místní pobočky. Byl muslim, ale s jeho pomocí počítat nemohli. Nicméně takové přátelství nebylo špatným začátkem. Tým se proto musí dostat do Nice. Budou tam potřebovat ubytování, ale to není jeho starost. Arja to zařídí.

Dospěli tím do operativnější fáze a s jejich identitou a plány bude obeznámeno víc lidí. Samír bude muset

proniknout do dobře střežené sítě. Zanechá přitom stopy a spustí alarm. Rizika tím vzrostou, ale on přesto necítil žádné obavy. Ať se stane cokoli, vždycky to postihne jenom jeho slupku. Naopak ho zneklidňovalo to, že by mu mohl někdo zabránit v dokončení projektu. Že by nestačil Monu vpravit do izraelské bankovní sítě. Přisahal nad jejím spáleným tělem. Přisahal, že ji pomstí. Potom už ho čeká jenom shledání. Čekají na něho v ráji, a až se čas naplní, vydá se tam za nimi.

V chladné zasedací místnosti se zachvěl zimou. Čeká ho návrat do Francie. Od té doby, co zemi před dvaceti lety opustil, uplynul celý život. Tady v severozápadním Íránu se Francie zdála nekonečně daleko. A jeho budoucnost strašně nejistá.

Stockholm, Švédsko

Mats Hagström vzal z mísy s ovocem jablko a pořádně se do něho zakousl. Žvýkal je a pozoroval jako zvíře svou kořist. Znovu ukousl a hlasitě přežvykoval. Eric seděl tiše na pohovce naproti němu. Stěny byly pokryté komiksovými časopisy s kačerem Donaldem. Zarámované titulní stránky visely v celé zasedací místnosti od podlahy až ke stropu. Začínalo to prvním číslem ze září 1948 a pokračovalo k moderním vydáním. Mats byl známý tím, že sbírá všechno možné, a části jeho sbírek visely ve všech místnostech.

Další silné zakousnutí do jablka. Eric tipoval, že bude muset s pokračováním počkat, dokud jablko nedojí. Setkání, na které přišel žebrot, mu nebylo ani trochu příjemné. Připadal si bezcenný a poníženy. Ale neměl jinou možnost. Omezené prostředky, které jeho tým získal od vysoké školy, dávno nestačily. Mats dojedl.

„Tak se na to podívejme.“

Otočil se na židli a hodil ohryzek napříč místností k odpadkovému koši pod oknem. Netrefil. Ohryzek místo koše zasáhl kačera Donalda z března 1956. Štáva stékala po skle a ohryzek zůstal ležet na zemi. Mats se obrátil k Erikovi.

„Teď chápete, proč jsem vzdal basketbalovou kariéru.“ Znovu se zadíval na mísu s ovocem a Eric dostal strach, že si vezme další jablko.

„Chápu, že BCI je velice slibná věc. Odpovídá potřebám mezinárodního trhu. A líbí se mi jeho vysoká škálovatelnost. Škálovatelnost je vždycky to první, co před eventuální investicí zvažuju.“

Naklonil se dopředu a vzal si další jablko.

„Říkám ‚eventuální investicí‘. To proto, že bohatého muže ze mě neudělaly investice, které jsem uskutečnil, nýbrž ty, které jsem neuskutečnil. Rozumíte? Mám dobrý radar. Pomáhá mi vyhnout se ztrátám dřív, než k nim dojde. Ti, kdo investují do fondů, dobře vědí, že tenhle radar mám. Souhlasíte?“

Eric přikývl. V duchu se sám sebe ptal, jak se dá zbohatnout na odmítnutých projektech. Mats pokračoval:

„Takže, nápad je to dobrý a trh pro něj existuje. Ale to, co vidíte vy, vidí určitě i jiní. Proto se hned po škálovatelnosti zamýšlím nad možnou konkurencí. Jestli tomu dobře rozumím, tak jedinečný je ten váš nápad s nanogelem. Díky němu dosahujete neurologického kontaktu srovnatelného s tím, jakého lze dosáhnout operativně, ale váš systém funguje zcela bez invazivního zákroku. Je to tak?“

Eric znovu přikývl. Mats se podíval na jablko číslo dvě ve své ruce.

„A co mi zajistí, že dva dny potom, co do vašeho projektu zainvestuji, nepřijde někdo úplně s tím samým?“

Eric byl na otázku připravený. Začínala to být rutiní záležitost – tohle byla jeho třináctá schůzka s investorem. Žádný kapitál ale zatím nezískal. Všichni finančníci pokládali tytéž otázky a zřejmě pokaždé dospěli k témuž závěru, že je pro ně výhodnější investovat do ruských fondů nebo do akcií Ericssonu. Nedostatek financí dospěl tak daleko, že se práce na Mind surfu v podstatě zastavily. Žili teď jenom z Hannina platu, což jejich vztahu nijak neprospívalo. Vytáhl plastové desky a podal je Matsovi.

„Tohle jsou žádosti o patenty, které jsme už podali. Dvě z nich jsou už schválené, i když zatím jenom s platností v Evropské unii. Jsou to ale patenty na starší verzi nanogelu. Od té doby jsme provedli řadu modifikací a na udělení nových patentů teprve čekáme. Jak jistě víte, proces získání patentu je zdlouhavý. Chráníme náš nanogel i senzorovou helmu. Zároveň si necháváme patentovat i software, který jsme vyvinuli.“

Mats vzhlédl od dokumentů.

„To znamená Mind surf? Se kterým je možné surfovat po internetu se zavřenýma očima a se založenýma rukama?“

„Přesně tak. Mind surf čte a interpretuje větší množství informací z mozku než jakýkoli dřívější systém. Výsledkem je intuitivní a účinné řešení komunikace mezi mozkiem a počítačem. Program není ještě úplně hotový, ale už jsme podali žádost o patent na kompletní grafiku a na digitální konvertor, který překládá informace mezi neurálním a digitálním formátem.“

Mats se znovu otočil ke koši.

„Jak dlouho potrvá, než bude Mind surf fungovat?“
Nespouštěl oči z koše. Eric mu odpovídal do zad.

„Pracuji na dokončení demoverze čtyřiaadvacet hodin denně. Myslím si, že bude hotová v nejbližších týdnech.“

Zátylek přikývl.

„V tom případě mám následující návrh. Vy dokončíte ten program...“

Mats hodil nedojedené jablko obloučkem přes místnost. Dopadlo přesně do koše a on zvedl ruce vítězně nad hlavu: „Yes!“ Potom se podíval na Erika.

„Chlape, víte, co se právě teď stalo?“

Eric zakroutil hlavou.

„Věřím na osud. Moc o tom nemluvte, protože když v mém světě začnete blouznit o osudu, máte pomalu na kahánku. Ale někdy mám pocit, že to prostě funguje.“

Luskl prsty.

„Možná existuje nějaká vyšší síla. Někdo nebo něco, co všechno ví. Má na všechno odpověď. Někdo, kdo ví, jakou referenční úrokovou sazbu vyhlásí za týden centrální banka, co se bude dít příští pátek na Wall Street nebo jak to bude vypadat se zisky H&M v následujícím období. Co myslíte? Nejspíš to tak není, ale jen si to představte. A představte si, že nám tahle síla ve skutečnosti chce pomoci, ale nedaří se jí to, protože jsme příliš přizemní a úzkoprsí. Radši pilujeme technické analyzační programy, pojišťujeme svá rizika a snažíme se dosáhnout rozumných zbytkových hodnot. Ale co když máme ty nejdůležitější odpovědi přímo před očima? Potom stačí se dobře dívat.“

Mats si upravil manžety.

„Těsně před tím, než jsem hodil tím jablkem, jsem o tom všem přemýšlel. Rozhodl jsem se, že jestli jablko padne vedle, odmítnu. Pokud trefím, budu pokračovat.“

Eric se na něho tázavě podíval.

„Necháte jablka rozhodovat o svých investicích?“
Mats vzdychl.

„Ne, většinou ne. Mám spoustu titulovaných borců, kteří všechno skrz naskrz propočítají. Je to tak seriózní“

ní, až mě to nudí. Možná jsem se trefil díky basketbalovým tréninkům. Možná to byla náhoda. Nebo osud. Jediný způsob, jak se dozvědět pravdu, je investovat. Když prodělám, můžeme osud vyloučit.“

Eric si pročísl rukou vlasy.

„Takže chcete do našeho projektu vložit peníze?“

„Ano. A to v rozsahu, o kterém jsme už mluvili. Dvačet milionů ve čtyřech splátkách. Ale... Je tady jedno ale. Ostatně jako vždycky. S první splátkou počkám, až Mind surf rozběhnete. Jde jenom o pár týdnů. Než budeme vědět, že ten program vážně funguje.“

Eric se usmál, ale zalitoval, že byl v otázce časového plánování takový optimista. Může klidně trvat ještě měsíce, než bude program opravdu hotový. Ale to je fuk, teď už je to aspoň jenom na něm. Vstal a napřáhl ruku. Konečně úspěch. Zvláštní, že zrovna na třinácté schůzce.

„Děkuju. Vynasnažím se, aby byla fungující verze hotová co nejdřív.“

Mats mu potřásl rukou.

„Teď máte zatraceně dobrý důvod to dokončit. A doufejme, že osud je na naší straně.“

V restauraci Riche bylo plno jako vždycky a Eric se prodíral mezi stoly. Uviděl Jense, jak stojí a gestikuluje u jednoho z obsazených stolů u okna do ulice Birgera Jarla. Všichni u stolu se smáli. Jens se znal s každým. Bez výjimky. Jako jeden z kriminálních reportérů deníku Aftonbladet svoje sociální dovednosti skvěle zužitkoval. Eric došel až k němu.

„Nazdar, posadím se k našemu stolu.“

Jens přikývl a poplácal jednoho ze sedících po zádech.

Eric pokračoval podél řady obsazených stolů, až došel k poslednímu stolu v rohu. Klesl na židli a zhluboka

vydechl. Teprve teď se dokázal po schůzce uvolnit. Na čem se to vlastně domluvili? Musí prokázat, že se umí ochránit před konkurencí. Že jsou patenty dost silné na to, aby udržely vetřelce z dosahu. Ale ze všeho nejdřív musí rozhodit Mind surf. Což nebude nijak snadné. Narazil v posledních týdnech na problém. Mind surf fungoval při ovládání klávesnicí, ale při použití helmy se zasekával. Nedařilo se mu chybu lokalizovat. Motor konvertoru, který byl srdcem Mind surfu, byl komplexní a tlumočil obrovské množství neurálních informací. Kromě toho pracovalo trojrozměrné rozhraní v reálném čase, což s sebou neslo celou řadu možných potíží. Možná je chyba někde v překladovém procesoru. Anebo problém spočívá v kontaktu s mozkovou tkání, který je přese všechno moc slabý.

Eric oknem pozoroval provoz na ulici. Nějaký cyklista se prosmýkl okolo taxíku, ten prudce zabrzdil a jen o vlásek do něho nenaboural řidič žlutého porsche za ním. Ulici přebíhaly dvě mladé ženy s nákupními taškami s logem Gucci.

Prodá polovinu své firmy Hagströmovu podniku. Vlastně to není jenom jeho společnost. Vlastní ji společně s Inovačním fondem KTH. Ale pocitově byla firma jeho. Byl to jeho nápad a jeho výzkum. Hodnotu firmy stanovilo vedení KTH. Nedali ji příliš lacino? Byl tohle ten důvod, proč Mats Hagström na obchod přistoupil? Při pomýšlení na nové spoluvlastnictví měl smíšené pocity. Mats bude klást požadavky. Proč je mu ta představa tak nepříjemná? Proč je mu vždycky těžko podřídit se cizí autoritě? Proč je tak nesnadné přenechat kontrolu někomu jinému?

Číšník před něj položil talíř s biftekem. Eric zakroutil hlavou: „Děkuju, ale ještě jsem si neobjednal.“ Číšník něco zafuněl, zvedl talíř a tlačil se s ním dál. V Riche bylo všechno při starém. Vlastně by dal přednost klid-

nějšímu podniku, Teatergrillen nebo Prinsen. Nějaké restauraci, kde se dá nerušeně popovídat. Pozoroval Jense, jak se drze naklonil nad stůl a nabídl si hranolků z talíře jednoho z hostů. Nikdo se netvářil, že by na tom bylo něco divného, všichni se jenom smáli a někdo připíjel na zdraví. Jens měl vlastní pravidla. Byl v celé restauraci největší a s blondatými vlasy a bradkou velmi nápadný. Na sobě měl modré mokasíny, zelené manšestrové kalhoty, bílou košili a červený šátek. Bože. Hannu by trefilo, kdyby ho takhle viděla. Používala Jense jako odstrašující příklad, když se Eric sám oblékal. „Tenhle svetr si vzít nemůžeš, vypadáš v něm jako Jens.“ On sám měl pocit, že je to docela osvobozující.

Eric se rozhlédl po ostatních hostech: obchodníci v tmavých oblecích, holky v kožených bundičkách, co vypadají jako z reklamy, snobové s kravatovými šátky na krku a s ulízanými vlasy. Tu a tam nějaký umělec. Možná jsou to herci. Násoskové s červenými nosy a rozčuchaným účesem. Do jaké škatulky patří on? Mezi zaprášené akademiky? Nebo mezi podnikatele s nedosažitelnými sny?

„Eriku! Jak se má můj osobní profesor Počítadlo?“

Jens ho objal stejně srdečně jako vždycky. Drsnými vousy ho poškrábal na tváři. Přehnaná vůně kolínské. Na košili skvrna od kečupu.

„Mám už pořádný hlad, doufám, že ty taky. Víš přece, že vždycky obědvám v poledne.“

Natěšeně otevřel jídelní lístek. K jídlu usedal pokaždé skoro s dětskou radostí. Eric se usmál a zahleděl se do jídelníčku. Žádný zvláštní hlad necítil. Z napětí při schůzce s Matsem ho přešla chuť.

„Dám si toast Skagen.“

Jens nakrčil čelo.

„Páni, ty teda experimentuješ. A co si dáš potom?“

Eric se musel nad Jensovým zklamáním pousmát.

„Espresso.“

Jens zakroutil hlavou.

„Domluvili jsme si dlouhý oběd. A ještě jsem na tebe hodinu čekal. Dám si pancettu s datlemi, dvojitou porci, tak budeš moct taky ochutnat. Dělalí ji tady skvěle. Potom krevety pečené v soli. A grilovaného sivena. Co budeme pít?“

Pokud šlo o pití k jídlu, byl Jens nekompromisní. Bez vína by nepožil ani sousto.

„Vyber to ty, volba bude určitě v dobrých rukou.“

Jens mávl na číšníka u blízkého stolu. Ten přikývl, opustil dvojici uprostřed objednávky a přišel k nim.

„Jensi, vždycky jsme rádi, když nás poctíte svou návštěvou. Co pro vás můžeme udělat dnes?“

Jens jenom zářil. Odbytý pár na něho vrhal zlé pohledy.

„Můj drahý Pierre, začneme od toho nejdůležitějšího. Na úvod si dáme lahvičku toho výtečného Blanc de Blanc Deutz, ročník 1998. A pokračovat budeme s La Chablisienne, Grand Cru z Grenouille, ročník 2004. Ale dohlédněte prosím na to, aby bylo líp vychlazené než minule.“

Číšník se poklonil a zmizel. Jens si zastrkal košili, která se mu vykasala z kalhot, všiml si přitom skvrny od kečupu a usmál se. Potom položil svojí mohutnou ruku na Erikovu.

„Pane Söderqviste. Tak jak se *vlastně* máte?“

Ano, jak se *vlastně* má? Úplně uvnitř? Neklidně. Nejistě. K Jensovi může být upřímný. Znají se už dlouho a jsou si hodně blízcí.

„Mám strach, Jensi. Mám strach, že ztrácím pevnou půdu pod nohama. Pracoval jsem příliš dlouho a příliš izolovaně. Ta práce je jako brnění. Zdvihám před sebou štít a vrhám se na bitevní pole. Čím složitější je to s Hannou, tím víc času trávím tam venku. Na útěku.“

Jens ho zamyšleně pozoroval.

„A proč máš vůbec na sobě brnění?“

„Abych to vydržel. Hlavně práci. Cítím odpovědnost za kolegy. Za svoje studenty. Za ty, kdo do toho dali svoje peníze. Za celý projekt. Všechny ty dlouhé měsíce. A taky za Hannu. Musím konečně začít zase vydělávat.“

„Všichni vidíme, jak se v té práci ztrácíš. Nebo do ní možná vědomě unikáš. Jsi jako posedlý, zvlášť poslední měsíce. Upřímně řečeno mě překvapilo, když jsi včera zavolal nazpátek. To už se dávno nestalo. Jestli budeš chtít jen naplňovat očekávání všech okolo, nakonec sám zmizíš. Splyneš s tím svým brněním.“

„To ano. Hanna to cítí a já taky. A možná má i ona nějaké zatracené brnění.“

Jens vypadal ztrápeně.

„Až bude po bitvě, zůstaneš sám. Všichni budou pryč. Všechno, pro co jsi bojoval, bude ztracené.“

Na stole přistálo šampaňské. Jens se postaral o objednávkou jídla.

Eric myslel na Hannu. Proč musí být všechno tak složité? Často vtípkovali o tom, že žijí jako uvnitř skleněného zámku. Oddělení od všech ostatních. Ale zámek se rozpadl. Jako by hádkami posledních týdnů a možná ještě víc mlčením mezi nimi překročili určitou hranici. Jens pozvedl skleničku.

„Žádné další bitvy. Připíjím na mír. A sbohem armádo.“

Eric ochutnal chladné víno.

„Když se milujeme, je to jako bychom brnění shodili. Tehdy jsem šťastný. A právě proto je to všechno tak zatraceně těžké. Jednu noc se hádáme, další se milujeme.“

„Nepochybuju o tom, že pořád jeden druhého milujete. Cítím to i z Hanny. Možná právě proto byste si

měli dát pauzu. Snad během té doby oba přijdete na to, že nechcete žít jeden bez druhého.“

Eric si přes Jensovo rameno všiml, že pár u vedlejšího stolu si ještě pořád neobjednal. Muž vypadal, že se rozpláče. Žena na něho vrhala opovržlivé pohledy. Se vztahy je to těžké. S ženami je to těžké. Napil se šampaňského.

„Možná máš pravdu, Jensi. Nemůžu se pořád vyhýbat těžkým rozhodnutím. Promluvím s ní.“

Přistihl se při myšlence, o kolik víc práce by stihnul, kdyby nemusel brát ohledy na Hannu. Změnil téma.

„Dneska jsem měl konečně štěstí. Mats Hagström chce do Mind surfu investovat.“

Jens se na něho zadíval. Chvilí to vypadalo, že ho od problému s Hannou nenechá utéct. Ale potom se rozzářil.

„Gratuluju! Mats Hagström. To je paráda. Teď se to vyřeší.“

„Ano, doufám. Ale pořád ještě zbývá spousta práce. A když pomyslím na současnou situaci... Budu muset pracovat daleko víc, nároky i stres se ještě zvýší. Přitom Hanna už je jednou nohou venku ze dveří.“

Číšník mezi ně položil velkou mísu s datlemi zavinitými v plátcích pancetty. Jens ji přisunul k Erikovi.

„Kamaráde, nesmíš vidět jenom problémy. Rozhlížeješ se po možnostech. Teď máš aspoň zajištěný výdělek. Tak si vydechni. Dej si pár datlí. Pusť se do snění o slunečných arabských pouštích. Kde všechny tyhle úvahy zaniknou v šepotu měkkého vánku.“

Tel Aviv, Izrael

Tři muži u stolu představovali jádro izraelských tajných služeb. Schůzku inicioval Jaakov Nachman, ve-

litel jednotky 8200 signálového zpravodajství. Vedle něho seděl David Jasur, zástupce ředitele Mosadu, a naproti generálmajor Amos Dagan, náčelník Amanu, izraelské vojenské zpravodajské služby. Čekali na čtvrtého účastníka, Meira Parada, ředitele Mosadu. David Jasur se se svým šéfem setkával málokdy a pokaždé měl předtím stažený žaludek. Rozčilovalo ho to, ale zároveň na tom nebylo nic zvláštního. Meir nebyl obyčejný člověk. Narodil se ve vlaku v Novosibirsku v roce 1943. Jeho rodiče přežili holokaust. Když bylo Meirovi devět let, vystěhovala se rodina do Izraele.

Meir vstoupil za mlada do armády a rychle byl přijat k výsadkářům. Seznam jeho vojenských zásluh byl dlouhý, a to David nepochybně věděl nanejvýš o polovině z nich. Meir byl zodpovědný za řadu zvláštních útvarů a výzvědných operací. V roce 2002 ho premiér jmenoval šéfem Mosadu. Jeho lidé ho obdivovali. Uvnitř organizace se o něm vědělo, že pracuje osmáct hodin denně. Často přespával v kanceláři. Vstával brzy ráno, dlouho se sprchoval studenou vodou, snědl jogurt a pracoval bez přestávky až do noci. Pro kolegy bylo těžké udržet s jeho pracovním tempem krok. David měl dost rozumu na to, aby se o to ani nepokoušel. Měl jiné kvality. A měl rodinu. Jedinými známými Meirovými libůstkami bylo kouření dýmky a malování. Maloval akvarely. Těch pár vyvolených, kteří směli obrazy spatřit, básnilo o jeho velikém nadání.

Meir vstoupil do místnosti. Na čele měl posazené brýle a opíral se o hůl. David se pousmál. Věděl, že Meir opovrhuje nemocemi u všech lidí, ale ze všeho nejvíc u sebe sama. Byl dvakrát raněn a občas, když o sobě bolest v noze dávala víc vědět, musel používat hůl. Míval kvůli tomu špatnou náladu. Meir zabručel na pozdrav a posadil se vedle Jaakova, který si odkašlal.

„Přátelé. Dnes odpoledne jsem dostal zprávu, o jejímž obsahu bych vás rád všechny informoval. V posledních měsících jsme věnovali zvýšenou pozornost sociálním médiím. Mimo jiné jsme spustili program, který čtyřicet hodin denně pročítá internetové blogy. Rozumí téměř všem světovým jazykům a vyhledává slova a jejich kombinace, které mohou poukazovat na jakoukoli formu nepřátelství vůči Izraeli. Je to určitý druh vyhledávače, ale na rozdíl třeba od Googlu využívá algoritmus, který...“

Meir pozvedl ruku.

„Jaakove, techniku vynech. Co jste našli?“

Jaakov se zatvářil dotčeně, ale vzpamatoval se a pokračoval.

„Náš program objevil určité množství vláken splňujících daná kritéria a podle všeho mezi nimi existuje souvislost. Zdrojem je několik blogů a diskuzí, především na Facebooku. Během dne jsme pracovali na podrobnějších analýzách a došli jsme k následujícím závěrům.“

Rozdal ostatním červené desky.

„Nějaká zvláštní libanonská frakce, nejspíš menší jednotka napojená na Hizballáh, připravuje útok namířený proti našemu bankovnímu a burzovnímu systému. Zatím nemáme žádná jména. Nevíme ani, kde se ta jednotka nachází. Jedno vlákno napovídá, že by mohli být ve Francii, možná v Nice. Myslíme si, že jedním z cílů by mohla být banka TBI. Zatím se nám nepodařilo zachytit žádné časové údaje nebo informace o tom, jak jsou financováni, ani o jaký typ napadení se má jednat. Mohlo by jít o nějaký digitální útok prostřednictvím internetu.“

Muži listovali v deskách. David pátral v paměti. Cosi z toho, o čem Jaakov právě mluvil, mu něco připomnělo. Souviselo to s čímsi, co před pár dny četl. Amos se

po chvíli rozesmál. Meir se na generálmajora podíval s nakrčeným čelem.

„Je na tom něco vtipného?“

Amos zaklapl desky.

„Vždyť jsou to řečičky nějakých pubertáků. Facebook? Twitter? Jaakove, vzpamatuj se. Do tohohle snad neinvestujete peníze! Je přece starostí banky, aby měla dostatečnou ochranu. Jak se tomu říká? Firewall. Hackeri tu byli vždycky. Tohle přece není důvod bít na poplach.“

Jaakov pozvedl ruku.

„Jestli si myslíš, že internet používají jenom pubertáci, tak se zatraceně mýlíš, Amosi. Všichni bychom se strašně mýlili. To, co jsem vám právě přednesl, je výsledek velice efektivního a dokonale koordinovaného vyšetřování. Čekal jsem, kdy se nějaký internetový útok proti Izraeli objeví. Může to mít nedozírné následky. Pro celou zemi. I pro tebe, Amosi.“

Meir přikývl.

„Souhlasím s tím, že je třeba to brát vážně. Dobrá práce, Jaakove. Ale abychom se dostali dál, musíme znát podrobnosti. Co jsou zač, kde jsou, jak nás chtějí napadnout a kdy. Naše jednotky budou spolupracovat. Internet je sice dobrý zdroj, ale všechny informace se tam najít nedají. Naším úkolem, tvým a mým, Amosi, teď bude najít informace, které Jaakovovým mužům chybí.“

Jaakov spokojeně přikývl. Amos vypadal rozmrzele, ale rozhodl se mlčet.

David si náhle vybavil, co četl. Naklonil se přes stůl a pošeptal něco Meirovi, který nejprve nakrčil čelo a potom přikývl. David se zase posadil a vytáhl svůj notebook. Ostatní ho zvědavě pozorovali.

„Před několika dny plnil jeden z našich agentů úkol v Dubaji. Tento agent vyslychal saúdského magnáta s kontakty na íránský jaderný program.“

Amos se křivě pousmál.

„Vzpomínám si, že jsem četl o loupežné vraždě v Burdž al-Arab. Zavražděný podnikal v oblasti stavebnictví. Nebo lépe řečeno, *byl* oblastí stavebnictví. Jeden z nejmocnějších developerů na poloostrově.“ Pokračoval s neskrývanou ironií v hlase.

„Podivná historka... Někdo ho probodl nožem, ale zemřel na infarkt. Tomu říkám štěstí.“

Meira to podráždilo.

„Nevyšlo to podle plánu. Když hraješ vysokou hru, někdy se to stává. A zrovna ty bys o tom měl vědět svoje. Pokračuj, Davide.“

David přikývl. Výrok o vysoké hře byl Meirův oblíbený obrat.

„Během výslechu získal agent informaci o tom, že jistý Arja al-Fattál hledá investora pro útok proti Izraeli.“ David se podíval na obrazovku, na které se objevila zpráva z akce v Dubaji.

„Zřejmě nějaký virový útok. Víc informací jsme nezískali. Předpokládali jsme, že půjde o biologický virus, ale možná jde o virus počítačový, který má být použit proti našim bankám.“

Jaakov si udělal poznámku na zadní stranu svých dokumentů. Obrátil se k Meirovi.

„Proč nás o tom nikdo neinformoval?“

Meir vzdychl.

„Klid, Jaakove. Ještě jsme analýzy neuzavřeli. Toho al-Fattála hledáme, už dlouho jsme ho sledovali. Zdá se, že je to plevel, který je třeba vytrhnout. Všichni dostanete kopii zprávy z Dubaje. Díky, Davide. Takže teď máme i jedno jméno. A je na čase informovat premiéra.“

David se zahleděl z okna za Amosovými zády. Judské pohoří. Žhnoucí slunce ozařovalo temné hory. V dálce se otevírala vyprahlá irácká poušť, za níž ležel Írán se

svými podzemními jadernými laboratořemi a neustálými přísliby vymazání státu Izrael z mapy světa. A ještě dál neklidné horské oblasti Pákistánu, kontrolované stovkami nespoutaných kmenů. Někde v těch oblastech se ukrývá vůdce Al-Káidy. Nebezpečný a nepřátelský svět. Kdyby běžní Izraelci věděli jenom o zlomku všech hrozeb, které jeho organizace každý den odrazí, asi by je to připravilo o klidný spánek.

Jako první musí vyslechnout Ráchel Papovou z jednotky 101. Zjistit, co se v tom hotelovém pokoji v Dubaji doopravdy stalo.

Stockholm, Švédsko

Hanna ještě nepřišla domů. Suši čekalo nedotčené v ledničce. Eric měl strach. Bylo to tak pokaždé, když si spolu po hádce nepromluvili. Když nevěděl, co dělá nebo co si myslí. Rozhodně trpěl nezdravou potřebou kontroly. Nebo jistoty. Z nejistoty šlel. Ještě se na něho zlobí? Vždycky mu přece volá. Často i několikrát denně. A dnes měl schůzku s Matsem Hagströmem, musí být zvědavá, jak to dopadlo.

Byl páteční večer. Šabat. To vždycky večereli společně. Zapálili svíčky a lámali chalu, sváteční chléb. Dnes koupil košer pečený. Ale neozvala se. Takže je našťvaná. Nebo smutná. Možná obojí. Že by nepřišla naschvál?

Pil kávu a snažil se soustředit na práci. Z počítače znělo Chopinovo Nokturno e moll, opus 72. Klavírní akordy se přelévaly malou pracovnou. Všude se povalovaly desky a hromádky papírů. Uprostřed pokoje měl stůl s obrovskou obrazovkou. Podél jedné kratší stěny stály v řadě tři počítačové servery. Na podlaze se v nepřehledné změti křížilo množství kabelů. Vedle psacího stolu měla své místo Marilyn, figurína s červenou

helmou k pokusům s Mind surfem. Helmu pokrývalo padesát tenkých kabelů nejrůznějších barev, takže působila jako velmi futuristický účes. Někdo dokonce navrhl, aby Marilyn přihlásil na Jarní salon v galerii Liljevachs.

Byl to strukturovaný chaos. Tak to alespoň Eric vysvětloval Hanně. Pravdou však spíš bylo, že to byl chaos nestruturovaný. Možná odrážel dění v jeho hlavě. Spoustu nápadů a miliony myšlenek naráz. Líbilo se mu to tak. V ostatních částech bytu panoval dokonalý řád. Hannin řád. Ale tohle bylo jeho území. Poslední výspa. Přemýšlel nad Jensovým návrhem. Dát si pauzu. Co by na to asi pověděla? A jak by se její názor zamlouval jemu? Když Hanna řekne, že je to dobrý nápad, znamená to, že ho chce opustit? Když se jí to líbit nebude, znamená to, že i ona má ze vzdálenosti obavy? Obavy z toho, co bude sama dělat? Nebo z toho, co bude dělat on? Co je horší?

Pozoroval obrazovku před sebou. Mihotala se tam nejnítěrnější podstata Mind surfu. Dlouhé řádky kódu. Někde mezi miliony znaků byla skrytá chyba. Chyba, která systém shodila při každém testu v náročnějších podmínkách. Ale co když chyba není v programu? Jaké další modifikace helmy a gelu mohou provést? Nemohli by senzory zapustit ještě o nějaký milimetr hlouběji do lebky? Nebo zvýšit vodivost gelu?

V kapse mu zavibroval mobil. Zpráva: „Sedím na krizové schůzi.“ V pátek večer? „Za hodinu bych měla být doma.“ Podíval se na hodinky. Deset hodin a deset minut. S povzdechem telefon odložil na stůl. Potom ho znovu zvedl a podíval se na konec zprávy. „Líbám tě.“ Tak možná není až tak moc našťvaná. Hned měl lepší náladu. Napsal hromadný mail celému vývojovému týmu Mind surfu rozptýlenému po Švédsku a Japonsku a informoval kolegy o úspěšné schůzce s Matsem Hag-

strömem. Když mail odeslal, zavřel oči a vychutnával si hudbu.

Bouchly dveře. Zamžoural na hodiny na obrazovce. Čtvrt na jednu. Musel usnout. Slyšel klapot jejích podpatků a jak odložila klíče na stůl v předsíni. Rozespale vstal a šel do obývacího pokoje. Podívala se na něj a usmála se.

„Šabat šalom,“ pozdravil ji chraptivě.

„Šabat šalom. Panebože, jak to vypadáš. Bereš tu profesuru opravdu vážně. Člověk přece nemusí vypadat jako Einstein, když se chce věnovat vědě.“

Zvedl oči v sloup a pročísl si vlasy rukou. Její hlas zněl klidně. Oddechl si.

„Co se v práci stalo?“

„Dostala jsem v poledne z Tel Avivu informaci o možné hrozbě. V bance propukla hotová hysterie.“

Krátce ho políbila. Přidržel ji u sebe. Voněla i po dlouhém dni.

„Musím si dát sprchu. Mohl bys nalít víno a připravit něco k jídlu?“

„Je skoro jedna hodina.“

„Já vím. Mrzí mě to. Ale najíst se můžeme i tak, ne? Někde na zeměkouli mají určitě zrovna čas večere. A já jsem zvědavá, jak dopadla tvoje schůzka s investorem.“
Poslední slova volala už z koupelny.

Přešel do kuchyně a vytáhl suši. Objevil v ledničce otevřenou láhev Chablis, které se ještě dalo pít. Zapálil svíčky a nalil víno do skleniček. Na stole bylo ještě prostřeno. Po chvilce zaslechl z přehrávače Franka Sinatru. Hanna vešla s turbanem z ručníku na hlavě, koupací plášť měla otevřený. Když postřehla jeho pohled, zavinula se do pláště a zavázala si pásek.

„Ne ne, teď budeme jíst. Mám příšerný hlad.“

Posadila se naproti němu. Viděl na ní, že je unavená, i když se to snažila skrývat. Možná ne tolik fyzicky

jako psychicky. Viděl jí to na očích. Na vráskách okolo očí. Opětovala jeho pohled. Usmál se a ulomil jí kus chleba.

„Jak se máš?“

Vzala si chléb a tiše jedla.

„Co myslíš? Mám za sebou spousta pitomých nocí a dnes byl pitomý i den. A jak se máš ty?“

„Podobně. Ale pitomý den jsem dneska vlastně neměl. Mats Hagström na to kývnul.“

Rozzářila se.

„Gratuluju! To je pro tebe skvělé!“

Nakrčil čelo.

„Co myslíš tím pro tebe?“

„Přesně to, co říkám. Že je to skvělé pro tebe.“

„Je to skvělé pro mě. Ale pro tebe taky. Potřebujeme dva platy.“

Seděla chvíli beze slova. Potom pozvedla skleničku.

„Máš pravdu. Na Mind surf. Je u něj něco nového?“

„Nemůžu se dobrat konce. Funguje to s klávesnicí, ale při přechodu na neurální ovládání se to zasekává.“

Vložila si do úst kousek lososa.

„Třeba není chyba v samotném programu. Možná není něco v pořádku s hardwarem. Co helma? Nebo nanogel?“

Přikývl.

„To je možné. Propracovávám se všemi myslitelnými i nemyslitelnými možnostmi. Jak víš, jsem pořádný paličák, takže se to nepochybně vyřeší.“

Napila se pořádně vína a dala si další kousek lososa. Jedla suši pokaždé rukama, on hůlkami.

„O jakou hrozbu vůči bance se jedná? Jde speciálně o stockholmskou pobočku? Vy tady přece nemáte žádné hotové peníze, ne?“

Otřela si ruce do ubrousku.

„Jde o riziko počítačového útoku. Nějaký druh virové infekce. Tel Aviv se domnívá, že jedna skupina na-

pojená na Hizballáh připravuje útok. To je všechno, co víme. Centrála se snaží získat další informace. Jako šéfka IT ve stockholmské pobočce musím zkontrolovat naši antivirovou ochranu a upgradovat firewally. Totéž se děje ve všech našich pobočkách po celém světě. Celý můj tým je ještě v práci. Mohla jsem tam ztvrdnout i přes noc.“

„Jsem rád, že jsi přišla domů. Virus musí počkat. A máš chytré kolegy. Nech je pracovat a zítra slízneš smetanu. Čerstvá a odpočatá.“

Hanna kroužila prstem po okraji skleničky.

„To co jsem ti teď řekla, je přísně tajné. Nesmím... Vůbec jsme o tom nemluvili. O ničém nevíš. Jen si představ, že by se to dostalo ven k našim klientům. Jejich důvěra je pro nás rozhodující.“

Eric vstal a obešel stůl. Postavil se za ni a sundal jí ručník ovinutý okolo hlavy. Vlhké prameny jí spadly na záda. Předklonila hlavu. Začal jí masírovat ramena.

„Jistě. Důvěra je pro TBI rozhodující. A totéž platí doma. Musíme spoléhat jeden na druhého. Musíš mi důvěřovat.“

Ucítil, jak ztuhla.

„Co tím myslíš?“

Pokračoval v masáži.

„Myslím tím, že tě nechci ztratit. Chci s tebou růst, s tebou se vyvíjet a s tebou zestárnout. Budovat dlouhý život. Rodinu. Nemusíš se bát budoucnosti. Skálopevně v ni věřím. V budoucnost i v nás dva.“ Uvědomil si, že je to přesný opak toho, co mu radil Jens, když navrhoval pauzu. Že to, co řekl, znamená jenom pokračování bez jakékoli opravdové změny.

Odtáhla se, ale zůstala sedět.

„Poslední roky ses díval skrze mě. Neposlouchal jsi mě. Byl jsi... nepřítomný. A když toho teď začínám mít po krk, chceš v jediném okamžiku napravit deset let

mrtvé lásky. V posteli. V kuchyni. Eriku, ty si mě musíš zasloužit. Doopravdy. Jsem už unavená z toho, že náš vztah držím nad vodou sama. Jsem unavená z nás. Z tebe.“

Cítil se naštvaný a zároveň raněný. Zůstal stát za ní. Nohy mu ztěžkly, jako by se gravitace znásobila. Hanna přitáhla ramena k uším. Teď začne plakat. Ztišil hlas, nebyl si jistý, jestli se jí může dotknout.

„Máš pravdu. Byl jsem zahleděný sám do sebe. Narcistický idiot. Bral jsem tě jako samozřejmost. Mrzí mě to. Kdybys jen věděla jak. Měl jsem za to, že musím být úspěšný. A že ty to považuješ za stejně důležité jako já.“

Dotkl se jejích vlhkých vlasů.

„Ale teď... pochopil jsem, co pro mě znamenáš. Úplně. Nesmím tě ztratit. Říkej tomu třeba druhá šance.“

Vstala a vzala do ruky skleničku.

„Dostával jsi jednu šanci za druhou. Musí se stát něco konkrétního. Tvoje slova musí odpovídat tomu, co děláš. Mluvíš a mluvíš, ale neděje se nic. Tvých řečí už bylo dost. Tvých prázdných slibů. Nevím, jestli sám slyšíš, co říkáš, ale v mých očích jde celou dobu jenom o tvé potřeby a tvoje nápady. Už ti nechci dělat pitomou psychologku! Budeš muset tvrdě pracovat, jestli chceš tohle manželství zachránit.“

Vydala se do ložnice. Následoval ji. Pořád se cítil nejistě. Chtěl být silný. Říkat správné věci. Uprostřed obýváku se otočila se slzami v očích.

„Nemysli si, že si mě můžeš pojistit. A nemysli si, že cokoli vyřešíš tím, že mi uděláš dítě. Chápeš?“

Zvedla varovně ukazováček.

„Nejsem na dítě připravená. A jak by ses mohl o dítě postarat ty, když se nedokážeš postarat ani sám o sebe? Nebo o mě?“

Po pošel o krok k ní. Bojoval se vztekem. Věděl, že je špatné se mu poddat. Ale nedokázal to zastavit.

„To stačí! Slyšíš? UŽ TO STAČÍ! Ty tvoje kecy o dítěti mě unavují! Oba přece víme, v čem je problém. Máš strach. Strach z odpovědnosti. Strach z těhotenství. Strach z porodu. Strach ze závislosti. Strach z toho, že budeš opuštěná. MÁŠ JENOM STRACH!“

Křičel, ačkoli stála sotva metr od něj.

„Já to chápu, Hanno, ale nesnaž se svůj strach hodit na mě!“

Slova z něj tekla v jediném dlouhém a příliš hlasitém proudu. Zaplavil ji dunícími peřejemi černé vody. Tiše stála a pozorovala ho. Dlouho se mu dívala do očí, jako by něco hledala v jejich hloubce. Tváře měla bledé a ramena svěšená. Pořád ještě držela skleničku. Čas se zastavil. Litoval toho, až to bolelo. Chtěl vzít každické slovo zpět. Ale místo toho slova zůstávala viset mezi nimi v hlučící ozvěně. Odrážela se tam a zpátky. Hanna byla tak maličká. Tak zranitelná. Viděl ji přesně takovou, jaká byla. Chtěl ji obejmout. Políbit.

Tiše se otočila a vešla do ložnice. Zhasla a opatrně za sebou zavřela dveře. Zůstal stát ve tmě. Sám se Sinatrou.

I've got you under my skin. I've got you deep in the heart of me. So deep in my heart that you're really a part of me. I've got you under my skin.

Jeruzalém, Izrael

Byla neděle a kabinet právě ukončil první schůzi nového týdne. Čtyři vyvolení jeli rovnou k Benu Šavitovi domů do rezidence Bejt Agion v Rechavji. Šedá vila stála na idylickém místě na rohu Balfourovy a Smolenskinovy ulice s výhledem na jeruzalémské Staré Město. Městská čtvrt Rechavja byla naplánovaná podle vzoru evropských parkových měst s bující zelení

v nádherných odstínech. Celá oblast jako by se nořila do exkluzivního klidu. Kdesi štěkal pes, jinak bylo ticho. Narychlo svolaného setkání v úzkém kruhu se účastnili ředitel Mosadu Meir Pardo, ministr financí Juval Jatom, ministr obrany Ehud Perc a strategický poradce Akim Katz. Někteří z nich byli přátelé už od doby, kdy společně s Benem Šavitem sloužili v armádě. Usadili se ve stínu na terase. Vztahy mezi nimi byly uvolněné a zdvořilostní fráze si už dávno nevyměňovali. Listy vysoké palmy sahaly až k podlaze terasy. Asistent nevelkého vzrůstu s jarmulkou na hlavě servíroval čaj z čerstvé máty. Ben Šavit těžce dosedl do jednoho z proutěných křesel a otáčel na prstě snubním prstenem. Znamení netrpělivosti. Obrátil se k ministru financí, který byl mimo jiné kmotrem jeho pátého dítěte.

„Juvale, co z toho jsou nesmysly a co máme brát vážně?“

Juval zamyšleně míchal čaj v šálku. Byl ze všech přítomných nejstarší a za všech okolností klidný. Jako by ho nic nemohlo rozladit. Když byl Ben nervózní, přiváděla ho Juvalova rozvláčnost k šílenství. Ale věděl, že za kamennou fasádou se odehrává intenzivní myšlenková aktivita.

„Třeba jsou to jen samé nesmysly. Ale nemůžeme si dovolit nic riskovat. Časy, kdy jsme v bankovních trezorech přechovávali zlaté pruty a svazky bankovek, jsou dávno pryč. Trezory se proměnily v počítačové servery a zlato v nuly a jedničky. Všechno je digitalizované. Máme antivirovou ochranu na velmi vysoké úrovni, určitě nejlepší na světě. Ale když půjde o dobře připravený a dostatečně financovaný útok, musíme předpokládat, že naše ochrana dostatečná není. Jak jsme vždycky říkali, Bene, ‚doufej v nejlepší, ale připrav se na nejhorší‘. I v tomhle případě je to dobrá strategie. Pokud nějaký virus náš systém napadne, poškodí

nás to, ale nebude to žádná katastrofa. Ztratíme část dat, nicméně to se dá vyřešit. Až to překonáme a restartujeme, půjdeme zase dál. Ale...“

Juval se napil čaje. Ben nepřestával otáčet prstenem.

„... pokud narazíme na virus, který je chytrější a sofistikovanější, potom mohou být následky ničující.“

Akim si sundal sluneční brýle a položil je před sebe na stůl. Odkášlal si a podíval se na Juvala, který opět míchal lžičkou v šálku.

„Co myslíš tím sofistikovaným virem?“

Všichni Juvala sledovali. Všichni kromě ministra obrany Ehuda, který se stejně jako Amos Dagan z vojenské zpravodajské služby domníval, že tohle všechno jsou jenom žvásty ve srovnání s hrozbou Íránu proškoleného jadernými zbraněmi nebo přítomností ruských raket v Pásmu Gazy. Juval vyprázdnil svůj šálek a podíval se na kolegy okolo nízkého dřevěného stolku.

„Sofistikovaný virus systém nezastaví. Naopak se snaží ho udržet v provozu. A potom může měnit data. Může provádět chybné převody mezi účty, mazat informace o půjčkách a manipulovat burzovními kurzy. Některé soukromé osoby a podniky mohou v bankovních dokumentech být najednou nezadlužení a jiní naopak zatížení schodkem izraelského státního rozpočtu. Na těchto systémech jsme zcela závislí. Čtyřicet hodin denně. Proto je nemůžeme odstavit ani v případě, že si budeme vědomi napadení virem. Nevíme ani, kdy virus udeří nebo jestli už v systému není. To znamená, že může proniknout i do záložních kopií. Nevíme, kdo nebo co ho aktivuje. Naši analytici simulovali značné množství možných scénářů, jeden hrůznější než druhý. Dokonale provedený útok – pokud by byl úspěšný – může podlomit celou naši národní stabilitu. Výplaty penzí, mezd, systém kreditních karet, burzovní transakce, úrokové sazby... Všechno se může sesypat.“

Do ticha, které se rozhostilo okolo stolu, z dálky znovu zaštěkal pes. Na druhé straně ulice volala nějaká žena na dítě. Ben se podíval na svého strategického poradce.

„Co si o tom myslíš ty?“

Akim si podepřel bradu oběma rukama sepjatýma jako v modlitbě.

„Souhlasím s tím, že té hrozbě je třeba přikládat maximální vážnost. Máme své zdroje, ale zatím víme příliš málo. Nevíme proč, kdy, jak ani kdo.“ Kývl na Meira.

„Mosad rozjel velkou akci s cílem získat víc informací. Většinou jsou úspěšní, určitě budeme brzo vědět víc. Otázkou je, kolik nám zbývá času, což nás nutí jednat. Bohužel přesně netuším jak. IT není moje nejsilnější stránka.“

Meir s námahou vstal a došel k zábradlí terasy. Setkal se s pohledem jednoho z bodyguardů na ulici. Vytáhl dýmku, pečlivě ji nacpal a zapálil. Potáhl z ní a podíval se na Juvala.

„Ta věc je pro nás jednoznačně prvořadá. Získáme další informace. Ale myslím si, že si nemůžeme dovolit na ně čekat. Je třeba zahájit zálohování dat. Ochránit všechno, co se dá. Nezbývá nám nic jiného než to provést s rizikem, že se virus dostane i do záložních serverů. Taky musíme zesílit naše firewally. Vystavíme novou zeď, ale tentokrát v digitální podobě.“

Odmlčel se. Potom se podíval na Bena.

„Dále přemyslím o TBI. Podle našich zdrojů se zdá, že útok bude směřován nejdříve tam. K ochraně by možná přispělo, kdyby se podařilo minimalizovat kontakt mezi systémem TBI a našimi dalšími sítěmi.“

Juval zakroutil hlavou.

„To není možné, pokud nechceme TBI poslat do konkurzu. Je to jedna z tří našich nejsilnějších bank a přední věřitel izraelské ekonomiky. Kromě toho má

statisíce, možná dokonce miliony soukromých klientů. Kdyby nemohla komunikovat s externími bankovními, burzovními a platebními systémy, mohla by rovnou zavřít. A to prostě nejde.“

Meir přikývl.

„To je asi pravda. Ale lepší jedna banka než celý stát.“
Ben nepotřeboval moc času na rozmyšlení.

„Nemůžeme TBI potopit jenom na základě nějaké nejisté zvěsti. Co kdybychom se mylili? A než se to dozvíme, můžeme už být infikovaní. Ne, jsem spíš pro zálohování. Chápu, že to bude drahé – a je tu riziko, že to vzbudí značnou zvědavost. Ale zvláštní kopii citlivých dat musíme udělat okamžitě. Celonárodně. Budeme tak aspoň vědět, jak všechno vypadalo předtím, než to začalo.“

Juval odpověděl s pohledem upřeným na stůl, ani nezvedl oči.

„Bude to znamenat obrovskou investici. Pokud to vůbec půjde. Zvlášť když ani nevíme, co všechno by se mělo zkopírovat. A jak říkáš, vzbudí to velkou zvědavost. Asi se shodneme na tom, že tohle se nesmí dostat na veřejnost. To by znamenalo skoro stejnou pohromu jako samotný virus. Všechny finanční mechanismy jsou založené na důvěře. Počkejme aspoň den, než o zálohování rozhodneme. Snad se nám podaří získat lepší obrázek o tom, jaké hrozbě vlastně čelíme. A potom budeme moct zálohovaná data líc vymezit.“

Ben vstal.

„Gentleman, pojďme si dát něco k jídlu. Budeme v diskuzi pokračovat uvnitř.“

Jenom jediný z pěti mužů na terase věděl, co zemi doopravdy čeká. Vstal teď společně s ostatními. Cestou do domu mu Ben položil paži okolo ramen.

„Příteli. Na tu záležitost s internetem jsem příliš starý. Vlastním iPhone, který neumím ani zapnout. Mám

rád nepřátele, kteří jsou vidět. Na které se dá ukázat. Ne nějaké tajuplné a záludné jedničky a nuly.“

Sinón přikývl.

„Cítím to úplně stejně, Bene. Ale myslím, že si budeme muset zvyknout.“

Nice, Francie

Pierre Balzac byl na místě mrtev. Byl střelen z blízka do hlavy a zůstal ležet na schodišti činžáku. Střelbu ohlásila tatáž susedka, která předtím kontaktovala městskou policii. Seržant Laurent Mutz se s Pierrem Balzákem nikdy nesetkal, ale stejně byl z kolegovy smrti sklíčený. Příslušníci městské policie chodí téměř vždy neozbrojení, takže Pierre neměl nejmenší šanci.

Z dálky se ozývaly sirény a skoro přehlušovaly vysoké otáčky motoru. Dodávka se v zatáčkách kymácela a Laurent se přidržoval rukojeti u stropu. V druhé ruce držel svou SG-551, lehkou automatickou pušku obvyklou u GIPN, francouzských policejních zásahových jednotek. SG-551 byla dnes nabitá třiceti novými náboji SS190. Kontroverzní municí, která dokáže proniknout kevlarovou neprůstřelnou vestou a zanechá deseticentimetrový výstupní otvor. Laurent i jeho kolegové měli na sobě obvyklý tmavě modrý overal, černé rukavice a vysoké boty, černou neprůstřelnou vestu, černou kuklu a helmu se štítem, opatřenou sluchátky i mikrofonom. Na opasku hned vedle pistole FN 5.7 měl Laurent plynovou masku a na boku připnuté dva ruční granáty.

V posledních týdnech měl smůlu. Všichni psi, na které vsadil, prohráli. V rozporu s tím, co tvrdili odborníci. Aby peníze vyhrál zpátky, půjčil si ještě víc, než předtím prohrál, ale všechno selhalo. Michelle nic netušila. Věřila, že našetřené peníze pořád leží na ro-

dinném účtu. Ale byly pryč. A aby toho nebylo málo, našla v katalogu dovolenou snů. Zálahu už měl zaplatit. Snažil se setřást strach a sevřel zbraň ještě pevněji. Musí se soustředit na akci.

Naproti němu seděl Raphaël Monor. Za pasem měl velké štípací kleště a na klíně brokovnici. Podíval se na Laurenta a usmál se.

„Myslíš, že tam ještě je?“

Laurent pokrčil rameny.

„Nemám tušení. Být na jeho místě, už bych tam nebyl. Copak se s námi chce někdo setkat?“

„Jestli tam je, měl by zůstat stát zatraceně klidně, až tam vkročím.“

Za zamřížovanými okny dodávky se míhaly fasády niceských domů, mezi kterými chvílemi probleskávalo moře. Laurent se podíval na hodinky. Čtvrt na čtyři. Od poplachu uplynulo devatenáct minut. Byli dost rychlí? Znovu si v duchu procházel, co vědí. Sedm minut po druhé hodině zavolala nájemnice z čísla 3 na třídě Maršála Focha a upozornila na hlučné sousedy. Podle jejích slov obývali protější byt vlastněný řeckou rejdařskou společností noví nájemníci. Tito noví nájemníci – podle ženy zřejmě arabského původu – prý nikdy nespali. V bytě se neustále svítilo a celé noci dělali rámus. Dnes po obědě žena uslyšela od sousedů ostrou ránu, a když později otevřela dveře svého bytu, páchlo to na schodišti spáleninou. Zneklidnilo ji to a zavolala policii.

Strážník Pierre Balzac měl tu smůlu, že právě hlídkoval poblíž. Zareagoval na výzvu a vydal se k domu, aby zkontroloval, co se tam děje. Když se na ženinu radu zastavil u dveří nových nájemníků, otevřely se až po mnoha zazvoněních. Padlo několik slov, ale ona je neslyšela, a muž, který dveře otevřel, pak Balzaka zastřelil. Žena všechno viděla kukátkem ve dveřích, byla v šoku, ale dokázala zavolat na policii. Tentokrát byl